

Móra Nyúz

III. évfolyam 5. (15.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2002. május 16.

(Szinyei Merse Pál: Majális – részlet)

„Szép, nyári nap...”

Szerkesztői szó

Azzal kell kezdenem, hogy a Móra Nyúz legutóbb március közepén jelent meg, azaz idén sem sikerült a második félévben tartanunk a havonkénti megjelenést. Úgy látszik, ez már így van, ezt így kell szeretni; a tavaszi hónapokban mindenki elfoglaltabb, mint ősszel. Öt számot tudtunk elkészíteni az 1999/2000-es tanévben, ötöt a 2000/2001-esben, és ötöt a mostaniban is. Persze ezalatt változott a szerkesztői, illetve a szerzői gárda és az olvasói közönség összetétele is, de a lap alapkonceptiója változatlan maradt.

Szerettünk volna áprilisi számot is készíteni, de nem jött össze. (Mint ahogy a kollégium is szeretett volna erdélyi kirándulást, de sajna az sem jött össze...) Azt hiszem, az idei április mindenki számára eléggé eseménydús volt. Az országgyűlési választások nyomán a kollégium falai közé az eddiginél is nagyobb mértékben beszökött a politika – jelezték ezt az ajtókra kiragasztott szórólapok, plakátok, a folyosói-szobai beszélgetések, viták, nemegyszer veszekedések. Úgy vélem, ez alól nem sokan tudták (illetőleg akarták) kivonni magukat, de ez nem is feltétlenül probléma. Sőt, véleményem szerint igenis helyes, hogy legtöbbünknek volt és van – ilyen vagy olyan – véleménye a dolgokról, s azt merete és meri is vállalni.

A választások után jött a Morgilla, ami a késői – s talán sokaknak nem túl szerencsés – időpont

ellenére is megmozgatta a kollégium nagy részét. (Egy megjegyzést azonban mindenféleképpen meg kell tennem arra nézve, hogy a kollégistáknak ez a része méltán érezhette becsapva magát, mikor a büfések – konkrét ígérletük ellenére – a szombati záróbuli alkalmával idejekorán „lehúzták a rolót”...) A Morgilla mellett sor került áprilisban a kollégiumi Ki Mit Tud?-ra, valamint több szakmai rendezvényre, és május 1-jén – végre valahára – győztest lehetett avatni a kollégiumi focibajnokságban is.

Szóval, mindenkinek megvolt a maga „programja”, ill. elfoglaltsága (el kell ismerni, ez alól a szerkesztők sem kivételek, sőt!), így az április közepére kiírt lapzárta „eredménytelen maradt”. A beérkezett anyag viszont mindenféleképpen megérdemelte azt, hogy megjelenjen, ezért úgy gondoltuk, hogy a vizsgaidőszak kezdetére megszerkesztjük az idei utolsó számot. Szerencsére a zéhák és a vizsgák ellenére is nagyon sokan vállalták a közreműködést (külön köszönet ezért nekik!), így elkészülhetett a májusi szám. Talán nem a megszokott terjedelemben, s nem a megszokott részletességgel, de mindenféleképpen a szerzők eddigéhez hasonló lelkes munkájával. Úgyhogy, fogadjátok szeretettel! Jó vizsgázást és kellemes nyarat mindenkinek!

Pintér Lajos

Tartalomjegyzék:

Szerkesztői szó	2	Blues	12
Ki Mit Tud?	3	Nirvana	12
Morgilla 2002	4	Simon Boccanegra	13
Évvégi örömök	5	Emberi szenvedély lóba oltva	13
Egy elmaradt kirándulásról	6	Séta az új Nemzeti körül	14
Majális helyett foci	6	Messziről jött ember azt mond, amit akar?	15
„Nem az a legény, aki adja...”	7	Örökre Pécsen marad a Magyar Kupa	17
Polcz Alaine a Mórában	7	Egy kisváros nagy öröme	18
Mindent vissza?!	8	Telefon	19
Véradás	8	Azok a boldog, szép napok	20
Szégyenlős koldus éhen marad	9	A bal lábam	21
Oknyomozó riport	10	A nyomor fia	21
Kollégiumi versek	11	Impresszum	22

Ide nem jutottunk el!

Ki Mit Tud?

Ebben az évben is egy kellemes estét tölthettünk a magasföldszinti nagyteremben, hála a közel harminc lelkes fellépőnek. A nevezéseket négy kategóriába soroltuk: ének, hangszeres zene, vers és egyéb. Többet is ki lehetett volna alakítani, hiszen az egyéb kategóriában színjátszók, néptáncsoport és a kollégiumi kórus lépett fel. A következő évek kihívása lesz, hogy akad-e versenytárs ezeken a területeken az új kategóriák megszületéséhez. Tartalmilag érdekes fordulatot jelentett a tavalyi és a két évvel ezelőtti Ki Mit Tud?-hoz képest, hogy a próza túlsúlya megszűnt.

A zsűri tagjainak meghívásakor fő szempontként a kollégiumunkhoz való kötődés dominált. Így esett a választás Fűkőh Borbálára, aki jelenleg a Magyar Nyelvészeti Tanszéken tanársegéd, és kollégistaként a Ki Mit Tud?-ok helyezett versenyzője, majd szervezője volt. Kocsik András a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola tanára, egyetemi éve óta színjátszással is foglalkozik, szintén a Móra Ferenc Kollégium lakója volt. A tavalyi ének kategória győztesét, Fedor Nórárt kértük fel a zsűribe a hangszeres zene és az ének kategóriákhoz szakértőnek. A kollégiumi seniorokat Németh János képviselte, aki ebben az évben többek között a Móra Ferencről szóló előadást és mindkét veradást megszervezte. A Kollégiumi Bizottság részéről Lutz Gábor vett részt a fellépők elbírálásában az öttagú zsűri tagjaként.

A hagyományoknak megfelelően a közönség idén is leadhatta voksait az általa legjobbnak ítélt produkcióra. Míg a zsűri megszámolta a beérkezett szavazatokat, Rajnai Judit lepett meg bennünket egy dallal. Négy évig a Móra Ferenc Kollégiumban lakott, a Ki Mit Tud? helyezett fellépője volt éveken át. Ma az Ez Gáz! nevű együttes énekesnője.

Minden induló egy-egy Ki Mit Tud?-os póló büszke tulajdonosának mondhatja magát, míg a kategóriák nyertesei egy-egy könyvet kaptak, illetve az egyéb kategória győzteseit egy-egy Móra feliratú, gravírozott tollal jutalmaztuk.

Ének kategória:

- Balázs Edit
- Bácskai Zoltán
- Liska Zsanett

1. helyezett: Liska Zsanett /Edit Piaf: Milord c. dalával/

Vers és próza:

- András Lőrinc
- Bácskai Zoltán
- Székely Anna
- Verbói Barbara

1. helyezett: Verbói Barbara /Tóth Judit: Változatlanág folyója c. versével/

Hangszeres zene:

- Bácskai Zoltán /gitár/
- Gólya Andrea és Wéber Zita /zongora/

1. helyezett: Bácskai Zoltán /Narciso Yepes: Romance/

Egyéb:

- *Balkán néptáncegyüttes* – Hajdu Andrea, Jankovics Katalin, Kis Petra, Szabó Zsuzsa, Bicskei Róbert, Major János, Mándoki Zoltán /1. tánc: szerb "szeljacica" 2. tánc: szerb "srpkinyica" 3. tánc: görög királytánc 4. tánc: szerb "surda". A táncokat betanította: Major János./
- *Bárdolatlanok* – Kürtös Petra, Molnár Edit, Szente Judit, Tolnai Judit, Barák Tamás
- *Kórus* – Horváth Gergely, Szabó Tamás Tolnay Katalin, Albu Erzsébet, Fülep Marika, Gaál Anna, Kovács Veronika, Székely Anna, Balázs Edit, Bereczki Zsolt, Sinkó Gábor
/Taylor-Grolnick: That Lonesome Road
Ernst Toch: Geographical Fugue/

1. helyezett: Bárdolatlanok /A lónak vélt menyasszony c. darabbal/

Közönségdíjas:

Balkán néptáncegyüttes

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a szervezésben segédkező hallgatók kitartó és önzetlen munkájáért.

Esztergályos Dóra

Morgilla 2002

Először nyert lány

Az országgyűlési választások korai időpontja miatt a kollégium szokásos tavaszi rendezvényterve is részben módosult. Ennek következtében a hagyományosnál kicsit később, április utolsó hétvégén (április 25-28) volt az idei Morgilla.

Három jelölt és csapata vett részt a versenyben. Nemrég került a Mórába Pimpi (Juhász István, 5-ös szoba), aki szobatársaival és azok baráti társaságával újdonságot jelentett. A korábbi évek után a 8-as szoba képviselőjében ezúttal Pekó járt el, ők voltak a Morgillosz és az Aranybirkák. Ónódi Barbi (25-ös szoba) és a Barbárok játékosai pedig a tavalyi Márti-féle csapatból lehettek ismerősek. A program csütörtök este 8-kor kezdődött. Ez Pekóék estéje volt, mind a bemutatkozás, mind a Britney-paródia nagy sikert aratott. Már erre a műsorra is sokan voltak kíváncsiak, bár a dolog nehezen indult be, és időben elhúzódott.

Péntekre korábbi évekből jól ismert volt kollégisták (Ricsi, Angéla, kis Nádasi, Milus Betti) érkeztek hozzánk, és erősítették az Aranybirkák csapatát. Délután 3-tól sorverseny, majd foci és streetball következtek. A csapatok meglehetősen lefáradtak. Az esti "hivatalos" program az Aktívan passzív koncertje volt (21:30-tól a büfében). Sajnos sokan kimentek vagy mást választottak, elég kevesen voltak lenn. Ettől függetlenül egy nagyon jó koncertet adtak, kb. fél 12-ig.

Szombat délelőtt egész frissen láttak neki a csapatok a kijelölt feladathoz: Fél tizenkettőig elkészült egy rakott palacsinta, egy krémes palacsinta és egy piskóta. Az édesség után Barbiék egy közös ebédet tartottak a 4. emeleti konyhában. 13 és 14 óra között mindenki elindult a városi vetélkedőre. Rejtekhelyek a Ligetben, homokvár-építés a Laposon és szobrokhoz kapcsolódó mesék a Dóm téren – így indult a délután. A "Dugó téren" ír zenére kellett táncolni, fehérneműt kellett a Kárászon reklámozni, és a szigeti veszedelmet

előadni a Klauzál téren. A Széchenyi téren összegyűjtött emberekből ezúttal ház-alakzatot kellett kihozni. A Múzeumnál madzagok és vodka, a Czirbiben pedig a szokásos feladatok várták a csapatokat.

20:00 után indult a nagyteremben az esti vetélkedő. Ekkorra már rengetegen voltunk. A bő háromórás program után az alagsorban volt eredményhirdetés. A játékot mindvégig jellemezte, hogy a csapatok szinte fej-fej mellett haladtak, nagyon kicsi pontkülönbségekkel. Egészen szombat estéig az Aranybirkák győzelmét jósolhattuk, de a legutolsó feladatok alatt változott a sorrend, és ennek eredményeképpen néhány ponttal győzött Barbilla. A jutalmat Czmarkó Laci, a leköszönő Morgilla adta át. Amíg a dj (Kis Zoli, 11-es szoba) készülődött, az alagsorban már kész tömeg várakozott arra, hogy bemehessen a tornaterembe. Kb. egyórás technikai kényszerszünet után végre elindulhatott a buli. Az egyik fő produkció – a közös pörgések mellett – kis Nádasi és a Kalasnyikov volt. Annak ellenére, hogy 5 körül kivilágosodott, mi 7 óráig kintartottunk. Beárnyékolta azonban az összejövetelt a büfé, aki 1 óra után bezárta a boltot.

Vasárnap este 6 után – ráadás-programként – szalonnasütés volt a Laposon. Barbiék és a 8-as szoba, valamint a szervezők, együtt kb. 30-40 ember lehetett kint.

Akárcsak a vasárnap estéről, a rendezvény egészéről is elmondható, hogy nagyon jól sikerült. A csapatok kisebb problémák ellenére is jól érezték magukat. Rengeteg szervező dolgozott az ügyön, és szerencsés volt az is, hogy három csapat ki tudott állni. Összességében a kollégium lakóinak 1/3-a, kb. 120-130 ember részt vett az idei rendezvényen. A kollégium történetében pedig először fordult elő, hogy nem fiú lett a Morgilla. Jó buli volt!

Az utóbbi évek Morgillái

1994 Győri Sándor, Szentgyörgyi Szilárd
 1995 Gugolya László
 1996 Földi Zoltán
 1997 Vigh Mihály
 1998 Mangó Zoltán
 1999 Varga János
 2000 Korok Arnold
 2001 Czmarkó László
 2002 Ónódi Barbara

Lutz Gábor

Évvégi örömek

Vége a választásoknak

Vége, és én szeretném kifejezni tiszteletemet a kollégisták előtt azért, hogy nagyrészt fegyelmezetten, korrektül, egymás véleményét tiszteletben tartva, nyugodt hangulatban zajlott le ez a néhány hét a kollégiumban. Azt hiszem, példaértékű az a mód és hozzáállás, ahogy itt az emberek tolerálják, elfogadják egymás esetenként merően eltérő nézetét, álláspontját, s hogy nem választjuk szét magunkat jókra és rosszakra.

Anyagi helyzetünk

ha nem is áll szilárd talapzaton, azért nem inog, s bár az állami támogatás összege nem nőtt, a némileg megemelt kollégiumi díjak többletbevételt hoznak. Emelkedett azonban a ránk terhelt rezsi költség – ebben az évben már a világítás, villany, fűtés 20%-át kell fizetnünk önerőből. (Tavaly ez 10 % volt, előző években az egyetem a teljes összeget vállalta).

Hawaii a hálózaton

Idén júliustól a hosszú évek óta ingyenes internetes hozzáférhetőségért is fizetnünk kell. Évek óta itt lebeg már a fejünk felett annak a lehetősége, hogy súlyos ára lesz a korlátlan netezésnek. Bekövetkezett. A számítógépes központ vezetőivel és a kollégiumi rendszergazdákkal többször konzultáltunk, s ők is csak abban erősítettek meg, hogy az egyetlen járható út csakis előre vezethet, visszafelé semmi esetre sem. A visszafordíthatatlan fejlődés ténye előtt csak fejet hajthatunk, de honnan az anyagi fedezet? A többletköltség valószínűleg meghaladja az évi egy millió Ft-ot, de ezért 100 Mbit/s-os adatátviteli kapcsolatot kapunk, tehát gyorsaságot, biztonságot, a továbbfejlesztés lehetőségét. Úgy döntöttünk, hogy a Móra Kollégium egyike lesz a nagyegyetem ama 34 egységének, amelyik vállalja a költségeket. (Korántsem minden intézet, kollégium, részleg döntött így.) Nagyban motiválta ezt az álláspontot az a körülmény, hogy minden valószínűség szerint a nyáron folytatódik a kollégium villamos felújítása, melynek keretében tervezzük a kollégium számítógépes hálózatának kiépítését, amely magában foglalja egy 100 Mbit/s-os gerinchálózat kialakítását, valamint egy lakóegységben 6 csatlakozási pont megteremtését (2-2 db a két szobában és a középső tanulóban).

Ki fizeti a révést?

Természetesen a kollégium, hiszen vállalja, hogy alapszolgáltatásként megteremti a számítógépes használat illetve a hálózati kapcsolat lehetőségét. *Tértémszentesen, alanyi jogon használhatja tehát minden kollégista a magasszintű kabinetekben a gépeket és az internetet.* Szeptembertől – ha semmi zavaró körülmény nem adódik – közel 300 hallgató ülhet(ne) a gépek előtt a kollégiumi szobákban. Szerencsére ez egyelőre nem realitás, hiszen a mértéktelen felhasználás sok tekintetben beláthatatlan következményekkel járna (hálózati terhelés, villanyszámla, a hús-vér kommunikáció lefagyása

stb.). Előzetesen, tájékoztatásként csak annyit kockáztatnék meg, hogy ősztől a **saját gép** hálózati csatlakozásáért valamennyi **minimális hozzájárulást** szeretne látni a kollégium. Ennek módjáról, nagyságáról, ütemezéséről az új tanév elején több fórumon, egyebek között a kollégium legfelső, ún. törvényhozó testületi ülésén, a **közgyűlésen** is beszélünk, **döntünk majd.**

Felújítunk, festetünk

A villamos felújítás harmadik, s egyben befejező ütemében tervezzük továbbá a portai hangosító berendezés korszerűsítését, a szobák hangszóróinak s régi lámpáinak cseréjét. Festetjük azokat a szobákat, melyek az elmúlt években kimaradtak, új heverőket is vásárolunk, amennyiben futja.

Pályázati dömping

Soha ennyi pályázati sansz, egyelőre nem sok eredménnyel. A **Nemzeti Kollégiumi Közalapítvány** által kiírt bútor-pályázaton nem nyertünk. (Az egész nagyegyetemen csak a két legleromlottabb állagú kollégium kapott támogatást.) Elküldtünk egy sport-pályázatot, melyben kértük a tornaterem parkettázását. Megírtunk egy szörnyűségeken bonyolult vizesblokk-pályázatot, egymillió Ft önrész bevételekkel. Ha ez sikerülne, felújíthatnánk nyáron a zuhanyozókat. Félő, hogy a mellékelt fotók nem mutattak eléggé elretentő viszonyokat. Most készül egy informatikai pályázat. 1,5 millió Ft értékben pályázunk gépekre. Hátha.

Nyári hasznosítás

Hamarosan minden kollégistának kézbesítünk egy **demonstrációs anyagot** a kollégium nyári hasznosítási paramétereiről, melyet kérünk, hogy saját otthoni környezetében népszerűsítsen. Szívesen látunk júliusban, augusztusban családokat, baráti társaságokat, kiránduló csoportokat, nyugdíjas klubokat, táborokat, sportegyesületeket, magyar és külföldi vendégeket. Kérjük, segítsenek a szervezésben!

Évvégi teljes leszerelés

Elutazás előtt minden kollégista szíveskedjen visszavinni a könyveket, kazettákat, leadni az ágyneműt, a plédeket. A kollégiumot **június 24-ig** kell elhagyni. Indokolt esetben kérelmezni lehet az itt maradást. A nyári egy-két hónapos kedvezményes díjú (havi 5500 Ft) kollégiumi szállást írásban kell kérni az igazgatótól. Az új tanévben a kollégiumba **szeptember 1-től lehet beköltözni.** *Végezetül – nagyon hangsúlyosan – kérjük, hogy június végéig mindenki rendezze kollégiumi díj tartozását. Ellenkező esetben kollégiumi felvétele nem érvényes.*

A nyárra minden kollégistának sok örömet, szép élményeket kívánok a kollégium munkatársai nevében:

Erdélyi Ágnes

Egy elmaradt kirándulásról...

Nehéz írni egy olyan kirándulásról, ami meg sem valósult. Biztos kitaláltatok, hogy az erdélyi kirándulásról van szó. A szállást lefoglaltuk, minden rendben volt. És mégis... Pedig, hogy terveztük. Terveztük, hogy bejárjuk a történelmi Magyarország talán legszebb vidékét, sétálunk Kolozsvárott, tisztelgünk az aradi vértanúk emléke előtt, és hogy ellátogatunk Székelyföldre. Sajnos azonban ezek a tervek nem váltak valóra. Ennek oka, hogy nem volt elég jelentkező erre a fantasztikus programra. Felvetődött az ötlet, hogy nemkollégistákkal pótoljuk ki a létszámot. Ez azonban morális kérdéseket vetett fel, hiszen a BTK HÖK által felajánlott pénzbeli támogatás a kollégistákat illetné meg. A kirándulás elmaradását

sokan az időpont rossz megválasztásában látták. (zh-időszak; vizsgaidőszak közeledte) Ez igaz. Viszont őket szeretném "megnyugtítani", hogy korábban még biztosabb, hogy nem tudtunk volna elmenni, hiszen márciusban Gyergyón még hóval találkoztunk volna. Április szóba se kerülhetett, hiszen minden hétvégén volt valami „elfoglaltságunk”. Vagy szavazni mentünk el vagy éppen morgilláztunk. Na, de lépünk ezen túl. Nem tettünk le arról, hogy eljutunk Erdélybe. Szeptemberben ismét meghirdetjük a kirándulást. Ez talán szerencsésebb időpont és ha az időjárás is úgy akarja, akkor megyünk! Úgyhogy készüljön mindenki!

Kajcsa Szilárd

Majális helyett foci

Bár akadt olyan leányzó, aki nem repesett az örömtől, hogy kedvesét kénytelen nélkülözni a ligeti kavalkádban, a fiúk többsége azért talán nem bánta, hogy május első napján a focit választotta. A munka ünnepén gyürkőzött neki a továbbjutott öt csapat (FC Büknü, Betegszoba, Piskóta, Focizzunk, FC Socó), hogy a döglesztő melegben eldöntsék egymás között a Móra-kupa sorsát. A rájátszás körmérkőzéses rendszerben zajlott, úgyhogy estére garantált volt a totális elfáradás.

A sorsolás alapján az első meccset két régi rivális, a FC Büknü és a Betegszoba fantázianevevel viselő 5-ös vívta. A kezdeti nehézségek (csapatok összeszedése, letámolygás a pályára) után elszánt küzdelem kezdődött, a több játékosát nélkülöző Büknü vezetését nem sokkal később equalizálta a Betegszoba. Az iram egyenes arányban csökkent a pályát beborító árnyék fokozatos eltűnésével, a végét jobban bíró 5-ös két kontrából rúgott góllal 3-1-re hozta a mérkőzést. Ezután a Piskóta (1-es) és a Focizzunk! (12-es) csaptak össze. Némi meglepetésre 2-0-s vesztről felállt a lelkes Piskóta, s csak egy szerencsétlen öngólon múlt, hogy nem sikerült nekik a pontszerzés (3-2 a Focizzunknak). A vesztes maradt a pályán, következő ellenfele a már lendületben lévő Betegszoba volt. Akik ezen a meccsen sem torpantak meg, újabb győzelmükkel (3-0) a bajnokság egyik fő esélyesévé léptek elő. Eddig minden csapat megmutatta már magát, kivéve az előzőleg legnagyobb favoritnak tartott FC Socó gárdája, akik vállalták, hogy egymás után lejátszák mind a négy mérkőzésüket. Úgy tűnt, hogy rögtön az elején botlanak egyet: ugyan nagy mezőnyfölényben játszottak a fáradt (3. meccsét

játszó), de lelkes Betegszoba ellen, mégis nekik kellett hajtaniuk 2-1-nél a döntetlenért. Az egyenlítés sikerült, az 5-ös pontot vesztt. A Focizzunk is meglepte az FC Socót, 1-0-ra vezettek is ellenük, s ha így marad, ők is begyűjtik második győzelmüket. Ám nem tudták megtartani ezt az eredményt, a vége 3-1 lett. A Piskóta mindenre elszántan lépett a pályára, hogy egy tisztes eredményt elérjenek az egyre jobban játszó FC Socó ellen, ám hiába volt náluk a sok csere, az elején bekapott négy gyors gól meghatározta a mérkőzés képét, a vége kiütéses vereség, 9-0 lett. Úgy festett ekkor a helyzet, hogy a gólkülönbségnek döntő szerepe lesz a végelszámolásnál, hisz a Socó és a Betegszoba is azonos pontszámmal állt. Utolsó meccsükön sem tudták megállítani az ötödik emeletieket, akik harmadik győzelmüket is megszerezték a továbbra is indiszponáltan játszó Büknü ellen (4-0). A következő találkozón (mint utólag kiderült) a harmadik hely sorsa dőlt el: a magára találó Büknü végül biztosan nyert az ezúttal gyengén játszó 12-es ellen (szintén 4-0). Az első helyért hajtó Betegszobánál lázas számolgotások kezdődtek: kiderült, ha az utolsó meccsükön legalább tíz góllal megverik a leszálló ágba lévő Focizzunk!-ot, jobb gólkülönbséggel „mellbedobással” ők vezetnek az első helyen. Nem jött össze nekik, sőt, a végén majdnem pont nélkül hagyták el a pályát a becsületesen küzdő 12-es ellen (2-2). A végén a Büknü újból felcsillantott valamit valós tudásából Piskóta ellen, akik ezúttal is hiába iparkodtak a gólszerzéssel (4-0).

A végeredmény tehát:

1. FC Socó	4	3	1	-	18-3	10
2. Betegszoba	4	2	2	-	10-5	8
3. FC Büknü	4	2	-	2	9-7	6
4. Focizzunk!	4	1	1	2	6-11	4
5. Piskóta	4	-	-	4	2-19	0

A Móra-kupát az FC Socó nyerte, így tehát félévig most övék a vándorkupa. Összességül pedig annyit: végre befejeződött egy kolibajnokság...

Hraskó István

„Nem az a legény, aki adja...”

Csongrád megyében az utóbbi évben egy csapat bizonyos értelemben új korszakot nyitott a megyei 4+1-es teremlabdarúgás („futsal”) történetében. Ez a csapat kollégiumunk gárdája, amely valószínűleg azzal büszkélkedhet, hogy a megyei bajnokság történetének legelkeesebb szurkolótáborával rendelkezik. Ezzel kapcsolatban alakulásunk óta a mai napig gyakran kapunk dicsérő szavakat mind az ellenfelektől, mind a játékezőktől. Mindehhez még azt tehetjük hozzá, hogy valószínűleg a megye legcsinosabb szurkolótáborával is rendelkezünk, hiszen futballpályákon szokatlanul kedvező a közönségben a gyengébbik nem képviselési aránya. Azt hiszem, erre büszkék lehetünk.

Büszkék lehetünk arra is, hogy még létezik a csapat, és hogy eddig minden egyes meccsére ki tudott állni. Azt ugyanis kár lenne tagadni, hogy ezt a bajnokságot a miénknél összehasonlíthatatlanul szervezettebb és tehetősebb csapatoknak találták ki. Amikor tavaly tavasszal felvetődött a csapat szervezésének ötlete, nagyon sokan nem hittek benne, hogy létrejöhet az alakulat, ehhez képest már a második bajnokságot fogjuk befejezni.

A gárda kitűnő védőjátékosa, Pintér Lajos arra kért, hogy ezt a félévet értékeljem ebben a cikkben. Az értékelést ott kell elkezdni, hogy az őszt egy győzelemmel, három ponttal zártuk, és mivel a Willbek gárdája az őszt folyamán csak egy pontot tudott összegyűjteni, reális lehetőségünk nyílt az 5. hely megszerzésére. A tavasz első meccsét éppen riválisunk ellen játszottuk, és igen ígéretes kezdés után (egy góllal nagyon sokáig vezettünk) 4:1 arányú vereséget szenvedtünk. Következő meccsünket a listavezető Domaszék együttesével vívtuk, és az előjelek nem voltak jók: csak alig tudtunk kiállni, mert szinte minden játékosunknak

akadt valamilyen más programja, vagy sérülése. A meccset öt emberrel játszottuk végig, csere nélkül, az igaz, a cserepadon végig ott ült az önfeláldozó Benedeczki Tamás, aki sérülten is eljött azért, hogy ha az öt kezdőjátékosból valaki nem tudja befejezni a meccset, beálljon a mezőnybe. Tette mindezt annak ellenére, hogy ebben a bajnokságban eddig még csak kapusként szerepelt. A nagyon erős ellenfél ellen a csapat egy félidőn át remekül állta a sarat, és 3:2-vel fordultunk, a végére azonban elfáradtunk, és 16:2 lett a végeredmény.

Mivel a tavaszi szünet hetére kisorsolt meccsünket elhalasztottuk, április 11-én egymás után két meccset kellett lejátszanunk. A Charltontól elszenvedett 14:5 és a Börcsök elleni 9:2-es vereség ellenére a csapat nem játszott rosszul: mind a játékezők, mind az ellenfél véleménye az volt, hogy sokat fejlődöttünk. Az utolsó meccsünkön jó játékkal – a közönségünk fergeteges biztatása mellett – 7:4-re kaptunk ki a Szuszi FC-től, s így végül 6. helyezést értünk el a bajnokságban.

A csapat játékosai közül külön nem emelnék ki senkit, mindenki hozta a formáját. Sőt! Még Czipóth Ferenc is (akit a megye futballelítője – nem annyira játéka, mint sajátos, szénaboglyát idéző hajszerkezete miatt – csak Lisztes néven ismer) egészen elfogadható játékot nyújtott időnként. Azt a néhány gólt, amit egyedül őmiatta kaptunk, számolja el a saját lelkiismeretével. J

A jövőt illetően bízom abban, hogy még rengeteg hasonlóan jó hangulatú mérkőzésben lesz részünk.

Tarczay Áron
manager

Polcz Alaine a Mórában

Az érettségire készülve, vagy inkább ahelyett, csupa olyan könyvet olvastam, ami bizony nem volt tananyag. Többek között Polcz Alaine Asszony a fronton című dokumentumregényét. Aztán a Macskaregényt és a többit.

Ezért nagyon örültem, amikor megláttam ama bizonyos plakátot. Egész pontosan azt, amelyen Polcz Alaine neve állt és az, hogy a Móra Kollégiumban láthatunk-hallhatunk egy beszélgetést Vele. Szerencsére jó előre elfoglaltuk

helyünket, mert a nagyterem és a kisterem együtt is majdnem kicsinek bizonyult. A beszélgetést egy igazán jól felkészült, de sajnos kissé beszédhibás végzős pszichológushallgató vezette. Legalábbis elméletben. Valójában a vendég szinte azonnal átvette az irányítást. A legenyhébb kifejezéssel is érdekes életút bemutatása után (amit ugye felesleges lenne itt részletezni) rövidesen rátért az Öt foglalkoztató "szakmai" kérdésekre: játékdiaagnosztika, rend és

rendetlenség, halál... Ez utóbbi kapcsán szóba került az ő nevéhez kapcsolódó magyarországi hospice-mozgalom, valamint férje, Mészöly Miklós író halála.

Hosszú, érzékeny, érzelemdús beszélgetés egy pszichológussal, egy írónővel, egy emberrel, egy asszonnyal. Polcz Alaine-nel. Valakivel, aki mindenki példaképe lehet.

Sulyok Izabella

Mindent vissza?!

Végy egy (el)ismert történészt, egy tágas termet és lehetőség szerint minél több érdeklődőt. Keverd őket össze és már készen is van egy újabb előadás az "Európa a két világháború korában" című sorozat keretében.

A fenti recept alapján márciusban Romsics Ignác történész tartott előadást az Osztrák-Magyar Monarchia széthullásáról és a trianoni békeszerződésről. A kiegyensúlyozott, higgadt, elfogulatlan hangnem mellett az elhangzottak tárgyszerűségét térképek és táblázatok támasztották alá. Nyugodt szívvel állíthatom, hogy az elmúlt két évben a Móra Kollégiumban ilyen magas színvonalú történelmi témájú előadás nem volt. Romsics Ignácot ismerve ez azonban nem meglepő.

Meglepő volt viszont az, ami utána következett. Egymást érték a "Mi lett volna ha...?" kezdetű, illetve típusú történelmietlen kérdések.

Mondhatnánk, hogy a téma kényes mivolta miatt ez érthető. Mondhatnánk. De ez csak a kezdet volt. A tulajdonképpeni témát érintő kérdések unikumnak számítottak. Ehelyett a kérdezőknek rövid idő alatt sikerült a napi politikára terelni a szót, úgymint státustörvény stb. Ezeket Romsics udvariasan elhárította.

A fénypont vitathatatlanul az volt, amikor egy történészhallgató az iránt érdeklődött, hogy Romsics szerint melyik terület visszaszerzésére lenne először *realis* esély... A professzor bravúrosan szerelte le a hallgatóság revizionista, irredenta részét, humorosan mutatva rá az ötlet abszurd mivoltára. A beszélgetés végén a gyengébbek kedvéért (biztos, ami biztos) ugyanezt elismételte a lehető legkomolyabb hangon.

Azért Dalmácia tényleg szép hely...

Sulyok Izabella

Véradás

Javában zajlik a 2. egyetemi véradóhónap Szegeden (a cikk elkezdése óta véget is ért). Az országosan egyedülálló kezdeményezésben kollégiumunk is részt vesz. A cikk folytatódhatna azok neveinek felsorolásával, akik tavaly novemberben, és idén áprilisban vért adtak a Mórában, hiszen a véradás minden említése róluk szól. Ők azonban nem ezért jöttek és jönnek el. Folytatódhatna azon betegek bemutatásával, akiknek sikeres műtete múltott a véradáson (erről azonban kb. annyira egyszerű információt szerezni, mint a lineáris A-t megfejteni).

Ezek helyett inkább a projekt háttéréről írok néhány sort. A karitatív szervezetek a saját technikai és munkatársi bázisuk mellett a lakossági önkéntes munkára és adományokra építenek. Mind az adományok, mind az önkéntes munka a legkülönbözőbb társadalmi rétegek felől érkeznek,

sok esetben azonban olyanok ajánlják fel segítségüket, akiket akár rászorulóknak is tekinthetnénk. A középrétegek fölött pedig a karitatív munka és az adományozás is megáll. Az önkéntes munka szerkezete a karitatív szervezetekben sem kiforrott, s sokszor nem tud építeni a felajánlók képességeire, igényeire sem. Az adományozás meg csak ott működik, ahol van miből adni. Ezekből következik, hogy az egyetemista fiatalok elsősorban véradással tudnak segíteni másokon.

Nagyszerű, hogy az elképzelés olyan szolgáltatók érdeklődésével találkozunk, mint a JATE Klub és az Universitas-Szeged Kht. Ennek eredményeképpen a 2. egyetemi véradóhónapon is minden véradó hallgató ingyen belépőt kapott egy JATE bulira, április 25-én, s ott egy sörre, vagy üdítőre a büfé vendége volt. A projektet a kari

HÖK-ök is támogathatják. Ezt a lehetőséget az orvosi kar használja ki leginkább, amely idén minden véradónak ingyen adagot ajánlott fel abból az ökörből, amit tavaszkonként a kari napok alkalmával megsütnek (természetesen minden évben másik ökröt). A véradóverseny értékelése most is zajlik, a tavalyi győztes ÁOK legnagyobb riválisa az EFI. A győztes kilététől függetlenül az már biztos, hogy – bár egy elmaradt JATE klubos véradás miatt a novemberi alatt marad a vért adottak száma – a kiemelt átlaghoz képest is mintegy kétszeres számú egyetemista adott vért március-áprilisban.

A következő ilyen novemberre várható. Itt már megpróbáljuk bevinni a Mezőgazdasági Főiskolai Kart is, és szeretnénk elérni, hogy több kari HÖK motiválja külön is saját hallgatóit.

Mindezek mellett több fórumon tájékoztatjuk a projektről a közép-kelet-európai régió országait – hiszen a Szeged nagyságú nagy egyetemi városokban egyszerűen megvalósítható a program. Azt hiszem, büszkék lehetnének rá, ha más európai városok is át tudnák venni a véradóhónapot.

Németh János

Szégyenlős koldus éhen marad „Aprópénzre váltott tehetség” c. cikkünk folytatása

Talán még emlékeztek, az előző számban egy utcazenészlőről írtam nektek. Most a vele készült interjút olvashatjátok.

Ötven éves, nős. Csanádpalotán él. A kisunokát a feleségével hét hónapos kora óta együtt nevelik. Kedvencei: United, Jimmy. Nem ismerős? Dehogynem!

– Hogyan került kapcsolatba a zenével?

– A zenén nőttem föl, minden ősöm zenész volt, azon kívül zeneiskolába jártam. Szegeden tanultam zenélni és itt is dolgoztam utána, mint hivatásos zenész a Tisza Gyöngye étteremben. Az iskola mellett dolgoztam a Nagypostán a telefonközpontban, és amellet eljártam zenélni a dorozsmai Sziksós Fürdőre. Dorozsmáig kivitt a busz, onnan pedig gyalog hat kilométer. Fogtam a nagybögömet, és minden délután kísértáltam odáig. Utána ez megoldódott és volt, aki szállított. Egy kis segédmotorra felültem hátulra, és akkor úgy gyorsabb volt. Szabályszerűtlen, de így már kényelmes volt.

– Szereti, amit most csinál?

– Szereteni szeretem, de inkább a kényszerűség miatt csinálom, ugyanis mint vendéglátóipari zenész nem tudok dolgozni, mert nincs rá igény. Manapság az élőzenére szinte egyáltalán nincs is szükség. Emellett tanítok is, de nem hegedűt, hanem nagybögöt. Eredetileg nagybögös vagyok, csak három éve hegedülök. Autodidakta módon tanultam, senki nem tanított.

– Honnan jött az ötlet, hogy az utcán zenéljen?

– Láttam Szegeden egy embert, aki hegedült. Egy bolgár férfi. Hallgattam, ahogy hegedül és mondom, ez borzalmas. Én nem tudok hegedülni, de négy-öt számot már most különben eljátszok,

mint ez. És hát tőle lestem el. Tudtam azelőtt is, hogy ez létezik, csak magamtól nem mertem volna csinálni. Sokszor mondom is, áldja meg a Jóisten azt a bolgárt, végül is neki köszönhetem, hogy elkezdtem. Szegeden volt, amíg ki nem toloncolták, mert külföldi állampolgár. Gondoltam már rá én is, hogy elmegyek külföldre játszani, de talán már ahhoz öreg vagyok.

– Nem félt először kiállni?

– Remegtem. Öt-hat számot tudtam valahogy eljátszani. Az első nap leültem a József Attila szobornál a peremre, odajött egy fiatal hölgy és azt mondta: köszönjük szépen, hogy nálunk játszik, gyönyörűen hegedül. Én nem akartam elhinni. De hát örültem is neki, egy kis önbizalmat adott.

– Mennyi idő kellett, amíg elmúlt a lámpaláz?

– Legalább két-három hónap, de egyébként még most is van néha. Ez nem olyan, hogy kiállok a pódiumra, egy-kettő-három és akkor mehet a zene. Ez nem egy pódium. Sokszor viccből szoktam mondani, hogy azért szeretek itt játszani, mert ilyen nagy közönség előtt még soha senki nem játszott.

– Meg lehet ebből élni?

– Nem kimondottan a pénzért csinálom, nem csak azért. Az elején, nem tagadom, az volt a cél, hogy valahogy megéljünk, de most már minél többet tudok játszani, annál inkább az érdekel, hogy minél szebben tudjak hegedülni, hogy amit játszom, az minél élvezhetőbb legyen. Nekem is tetsszen, és másoknak is. Nagyon sok olyan, mondhatom azt, hogy ismerősöm van, akik mindennap adnak valamennyit. Sokszor szégyellem is már, van, amikor mondom, hogy köszönöm, maga már olyan sokat adott, már szégyellem elfogadni. Erre azt mondja: nem, nem. Azt

Ovik: Utcazenész

szégyellném, ha én nem tudnék adni. Sokszor megfordult a fejemben, ha nyernék a lottón, egy hétre kibérelném a Kárász utcát, és mindenkinek mindent ingyen adnék, ételt, italt.

– Vannak kellemetlen élményei?

– Nagyon sok. A rendőrség állandóan zaklatott, a közfelügyelet is, de az most már megszűnt, már nem piszkálnak, kaptam róla papírt. Ez félig-meddig egy engedély. Azzal tudtak engem támadni, hogy ez koldulás. De a papír szerint olyan módon csinálom, hogy az nem minősül koldulásnak. Én nem mondom, hogy nem kimondottan azt csinálom, nyugodtan rá lehet mondani, nem zavar. Megélhetési problémáim vannak. Ahogy az

életszínvonal romlik, én azt nagyon le tudom mérni. Három éve sokkal többet kerestem, mint most. Látom, hogy az embereknek nem nagyon van pénzük, és bármennyire szeretnék is adni, nem tudnak. Például aki két éve adott egy százast, most csak egy tízest ad. Igazából úgy lenne jó ez a dolog, ha tudnék hozni valakit magam mellé, egy kísézőhangszerest. Szebben szólna a hegedű, ha lenne egy kíséret mellette. Csak sokan ezt szégyellik. Pedig rá vannak szorulva a régi kollégáim közül is. Azt szokták mondani, szégyenlős koldus éhen marad...

– rytus –

Oknyomozó riport

Magyarországon közel 700 ezer csökkent munkaképességű ember él. Közülük mindössze 50 ezret foglalkoztat mintegy 200 gazdasági szervezet. Sokkal többen szeretnék dolgozni, a cégvezetők egy része azonban idegenkedik, a termelés gazdaságosságát féltik a megváltozott munkaképességűektől és fogyatékos munkavállalóktól.

A megváltozott munkaképességű dolgozókat foglalkoztató cégek normatív állami támogatásban részesülnek, melynek összege a forgalomtól függően a minimálbér 130–280 százaléka között mozoghat. Ezzel az volt az állam célja, hogy megpróbálja érdekléte tenni a munkaadókat a foglalkoztatottságukban.

Öt évvel ezelőtt, a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatására alakult a Kun-Rehab Kft. Az 1150 embernek munkát adó társaságnak tizenegy üzeme van – amelyek régióközpontokként működnek –, s a környéken élő fogyatékosoknak teremtenek álláslehetőséget. Havi árbevételük eléri a 20–26 millió forintot. Dolgozóik bére tavaly – 7,5 órás napi munkaidő mellett – havi 26–27 ezer forint között mozgott.

Azonban a vállalkozás hónapok óta nem tudott bért és járulékot fizetni, ezért az alkalmazottak pereltek, abbahagyták a munkát. Tudtuk ezt a miskolci üzemről. Azonban kiderült, hogy további üzemekben – így Balmazújvárosban is – hasonló a helyzet.

Fehér Erzsébet 45 éves, születésétől kezdve mozgássérült. Ennek ellenére 14 éves kora óta dolgozik. Több vállalatnál megfordult már, legutóbb egy szintén csökkent munkaképességűeket foglalkoztató cégnél, amelyet a teljesítménybér bevezetése okozta túlterheltség miatt hagyott ott. Tavaly júniusban került a Kun-Rehab Kft.-hez. Az első hónapban fix fizetésért, de júliustól már itt is teljesítménybérért dolgoztatták. De nem ez volt a probléma, mert a fizetésük így is elérte a

minimálbért, az ügyesebbeknek több is volt. A gondok szeptemberben kezdődtek, a fizetések pár nappal csúsztak, október elején nem kapták meg fizetésüket.

“Három hónapig kaptunk rendesen bért, de ...októberben nem kaptuk meg, s utaltak arra, hogy csak néhány nap csúszásról van szó. Októbertől januárig végig dolgoztunk, és még most is állásidőben vagyunk, mert ők azt szeretnék, ha visszamennénk, de mi addig nem megyünk, míg az elmaradt fizetésünket nem láttuk...”

Az elmaradt munkabér behajtása tárgyában – a

miskolciakhoz hasonlóan – eljárást indítottak a Munkaügyi Bíróságon, már ítélet is született, de a bírónő közölte velük, hogy az egyenként kb. 200-300 ezer forintos munkabér kifizetésére egyelőre nincs remény.

Legutóbbi hírek szerint lesz pénz. Ezt Matburger András, a cég ügyvezetője jelentette be. Majd hozzátette: a cég elöljárói szerdán Miskolcon látogatást terveznek, amelyen arról akarják majd meggyőzni a csalódott, becsapott embereket, fogjanak újra munkához, mert a kft. anyagi helyzete rendeződni látszik.

Szilágyi Szilvia

Kollégiumi versek

Mallarmé

Szívem árapálya – lebben, tovahat,
 Hol ősz hópart nyelvel felé s latol,
 Mert égforró Napból csalt rá sugarat,
 S prizmává izza, mit jéggé rabol.
 Tűzbe dermedt part öleli körbe
 A lüktető szivárványvíz karjait,
 Mezsgye, hol szikrahad fül örökre,
 Hullni kiket alákúszó Sárga vitt.
 Nyomul a jégnyelvtömb, feszülve sikolt,
 Velejét rácsló bőre sajj határt;
 Majd tükrébe hasad, őrizve, ki volt,
 Horpad, de újra forr a seb kitárt.
 Kebelevíz ezer már kockát dajkál,
 Csillám tűn s vész felhánytorgó fényködén,
 Kel kocódva s elhal jégi zaj már,
 Átszőve szétremeg tudat bércölén.

Füleki Gábor

Áttűnés

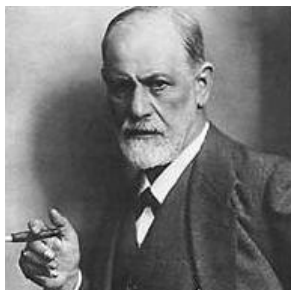
Magam enyészek
 Nem oly sokára,
 Megérintett végleg
 Magányom madára.

Vár a Mátra öble,
 Buja rengeteg;
 Benne örökre
 Békét lelmi meg.

Belevész alakom
 A fák sűrűjébe,
 Elnyeli a vadon
 Sugárpázmás mélye.

Elillan, eloszlik,
 Ami tépő múlt-nyom,
 Lényemről lefoszlik
 Sok kicsinyes rút lom.

Tisztulva, szabadon
 Már alig is látszom,
 Új létre fakadom,
 Társam avar, fák, domb.

S e köd-alak lassan,
 Félig hátrafordul,
 Csaknem láthatatlan...
 S keze intve mozdul;

Arca bölcs jóság és
 Isteni nyugalom;
 Majd végre továbblép,
 S eltűnik az uton.

Füleki Gábor

Rilke – az I/6-os Orpheus-szonett

Itteni volna? Nem, mindkét tartomány
 sarjasztotta tág természetét.
 Értőbben hajlítja fűzfagally-bogát,
 ki megélte már a gyökéretét.

Ne hagyjatok asztalon éjszakára
 kenyeret s tejet: holtakat idézne –
 ámde ő, a szemhéjak lágya
 alá Szelemlátóként igézzé

tüneményüket mindenbe, mi látszik,
 s legyen füstike- és ruta-varázs, mint
 végső-tiszta viszony, oly valós néki.

S mely bár sírokból s szobákból kikel:
 igaz, hű képe már sosem romlik el,
 s ő a gyűrűt, csatot s a korsót dicséri.

Füleki Gábor

Tiszta érzelem

Te kétlábon járó narcisztikus fixáció
 tE élő éN-reprezentáns te szublimáció
 vagy hívjanak bárminek
 hagyd hogy elemezzelek

Némi libidinális cathexis kis hipnózIs
 sőt forró teával akár kéményseprés is
 péppé analizállak
 aztán elfogyasztalak

(le)nyelek
 emésztek
 tenyésztek

Vernyik Zénó

Blues

Három hete már, hogy kirúgott az asszony,
éhezem, szomjazom, borostás az arcom.
Régóta érzem, hogy el kell innen mennem,
cuccomat itt hagyom, tiétek minden.

Minden utam végén vár egy új világ,
legyen akár pokol vagy a mennyország.
Az én életemben én vagyok a főnök,
legyek akár isten vagy maga az ördög.

....

Sör és cigi, mély basszushangok,
a kocsmában ülök és alszok.
Kicsit ittam s most rólad álmodom,
jobb itt bent, mint a parkban a padon.

Amíg alszok legalább megnyugszom,
nem beszélek s már nem is haragszom.
Sokat ittam s most rólad álmodom,
a kocsmában ülök és alszok.

....

Hazafelé botladozom,
kertek alatt járok.
A sötét felhők alatt
vérző szívvel állok.

Messze innen harangoznak,
már éjfélre húzzák.
Nyomomban a halál lépdél,
ugatnak a kutyák.

Papp Péter

Nirvana

„Egy ilyen városban élt egy izé... Nap... és hold... és csillag lefelé...”¹ – sercegett a toll álmosan, komótosan a papíron, amint Estlin hajnali három óra tájban jobb híján írni próbált. Nem volt különösebben álmos, de a tarkóján érzett tompa nyomás emlékeztette rá, nem lesz ez így jó. Hiába volt azonban tisztában ezzel, hiába sajtott bele a felismerés porcikái legbelsejébe, mégsem tudta lehunyni sem szemét. Abban a pillanatban, hogy megtette, elmosódott képek villogtak előtte. De akkor is, ha nyitva tartotta vörösen izzó kémlelőnyílásait. Így viszont valamicskét könnyebb volt elviselni.

Füzfának érezte magát, amelyet kivágtak, s valamiféle istentelen masinériával vontatnak el akarata ellenére. A furcsa az egészben az volt, hogy mintha nem is különült volna el a gép a fatörzstől, mintha egy darabjait hullató test keze és lába lenne a törzs és a gép. Soha nem tudta mit is érezhet egy fa, most viszont akarta vagy sem, átélte. Cibálta, tépte gép-maga fa-magát.

Mindeközben észrevétlenül ugrott át teret és időt. Mintha évszázadok teltek volna el, de ugyanúgy lehetettek ezredmásodpercek is. Csak a pillanat másságát érezte bizonyosnak, további időérzékétől megfosztotta képzelete. Arra eszmélt, hogy láncok futnak testén, húsába vágva, könyörtelenül. Ha van is ereje, reménytelen lett volna minden szabadulásra tett kísérlet, ugyanakkor furcsa benutságot érzett elhatalmasodni minden

mozgatható testrészén, ami miatt nemhogy hadonászni, harcolni, de értelmes hangokat kiadni sem volt képes. Egy furcsa, ormótlan állat járt örült táncot kényszerű trónja körül, miközben undorító, fekélyes bőrén hemzsegték a legyek.

Erre a képre már nem tudott mit reagálni elgyötört szervezete. Hirtelen elsötétült előtte a világ. Az ágya mellett pittyegő nejlonekker hangjai verték fel bódulatából másnap reggel.

Teljesen azonban nem tért magához, valahol megrekedt félúton a valóság felé. Úton az egyetemre kishíján elüttette magát.

Nem hallotta, hogy mit kiabál a szerencsétlen sofőr, akiből majdnem gyilkos lett anélkül, hogy a legkisebb mértékben is tehetett volna róla. Semmit sem hallott – a világ zajai megszűntek létezni számára. Két kezével csapkodni kezdett, néhány centiméterre felemelkedett az útról, majd hirtelen hatalmas fény támadt, a következő pillanatban pedig Estlin mintha köddé vált volna, eltűnt a járókelők szeme elől.

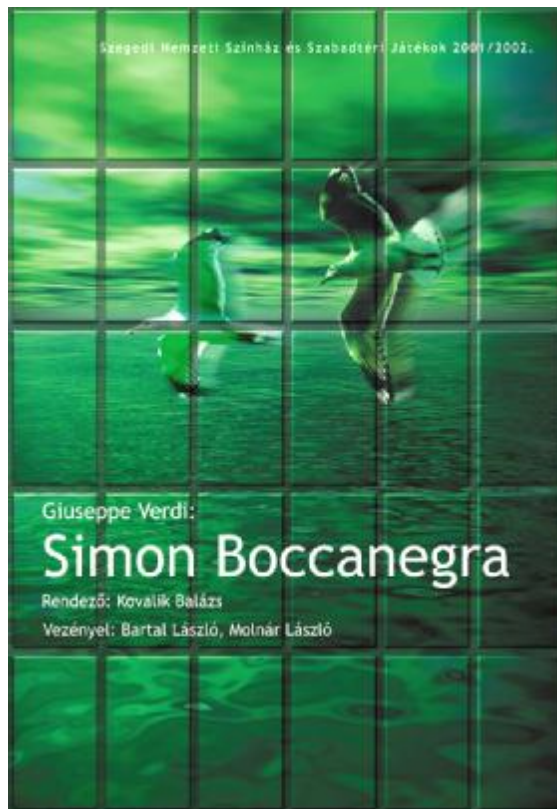
A sofőr, akit nagyon megrázott ez a furcsa tünemény, csak néhány hét elteltével vette észre, hogy autója hátsó sárvédőjén egy szokatlan virágforma díszel. De ezen már nem is lepődött meg.

Vernyik Zénó

¹ Weöres Sándor Cummings-fordítása nyomán

Simon Boccanegra

Ritkán játszik Verdinek ezt az operáját. Ráfogják a nehezen érthető, sok helyen zavaros eredeti librettóra, vagy a népszerű áriákat fel nem vonultató, elmélyedést kívánó zenére. Miután megnéztem a darabot még mindig nem tudom megmondani, mi lehet az ok. Ez egy nagyon szép opera. Kovalik Balázs meghökkentő módon vitte ugyan színre, de a mű még ezt is kibírja.

Fekete csempesorok a plafonig. Mintha egy disco vécéjében lennénk. Mint utóbb kiderül, nem is sántít nagyon a vizesblokk-asszociáció: Boccanegra tengertől elszakított, hivatali kötelességei miatt tömlöcben tartott lelkére rímel a környezet, legalábbis Szendrényi Éva díszlettervező szerint. Az első képben még nem egyértelmű, de aztán szép lassan ráismerünk, egy futurisztikus világ bontakozik ki előttünk. Mondjuk egy rész Csillagok háborúja, egy rész Szárnyas fejvadász, ne hagyjuk ki az Ötödik elemet, az Űrszekereket és

persze mindennek alfáját és omegáját, a Mátrixot sem. A képi világgal meg is volnánk. Benedek Mari jelmezeire ugyanez áll.

Lassan azért értelmet nyer mindez. Beindul a játék a színekkel, a fényekkel, beszédes és rendkívül látványos képek, hangulatok születnek ebből a sci-fi-eklektikából. Szépen követi és kiegészíti a zenét, néhol még plusz jelentésréteget is kölcsönöz neki. Mire vége az előadásnak teljesen összeérik a 14. századi történet és a 23. századi látvány. Csodálatosan finom megoldás a doge és leánya egymásra találásának jelenete, forgószínpad, füst és ritmusérzék. Sors és lélekábrázolás egyszerre.

A tömegjelenetek rendkívül hatásosak, de ezért már dicséret illeti a színház és a Szabadtéri Játékok énekkarát is. A statisztériával együtt fontos szerepet kapnak, mozgásaik mind jelentőségteljesre vannak hangolva. Az énekesek játéka, színpadi mozgása hagy némi kívánnivalót maga után. Kicsit mindenki ripacs a színpadon, de ez általános probléma operaénekeseknél. A szerepek éneki része viszont nagyon szép, egyenletes színvonalú. Az általam látott szereposztásban Busa Tamás Boccanegrája kicsit néha hősszerelmes a tragikus hős helyett. Rálik Szilvia, mint Amelia lehengerlő, Urbán-Nagy Róbert Adornoja viszont kevés, kanáricsicsergés és rigófütyty. Részese volt egy igen érdekes közjátéknak is: Adorno a szín közepén térdel, miközben belép Fiesco, a csodálatos hangú Rác István, azaz hogy nem lép be csak igen nagy spéttel, s mikor Adorno tekintetét ráemelve belekezd mondandójába, hang nem sok jön ki torkán a visszafojtott röhögőgörcstől. Altorjay Tamás Pietroja nem tűnt lényeges szerepnek, de az alakítás korrekt. Andrejszik István végre magára talált, mint az intrikus Paolo, még színészként is jó a szerepben

A zenekart Bartal László dirigálta. Tisztes iparosmunka, minőséget nem befolyásoló apró szépséghibákkal. De ez az egész estéről elmondható. Érdekes, jóközepes előadás, a színház megdolgozott a pénzéért.

bereczki

Emberi szenvedély lóba oltva

Elmondom, én mit láttam. Leellenőrizheted. Van egy lófej a színpad felett, és minden alatta, neki alárendelve történik, mintha szentkép lenne vagy kereszt. Emberek jönnek a színpadra, leülnek. Elkezd beszélni az egyik főszereplő. Ha nem „a főszereplő”. Kiderül, hogy ő egy pszichiáter. Most még csak ennyit tudunk róla, de ahogy megy előre a történet, egyre jobban és mélyebben ismered meg,

ahogyan ez az életben történik. Megjelenik a másik főszereplő. A hős. Nem tudom, hogy az-e. Fialat fiú. Kamasz. Nehezen megfejthető, zárkózott. A játék folyamán róla is sokat megtudsz. Egymást fejt meg a két ember. Neked „csak” figyelni kell. De azt jól. Sokat tanulhat az ember magáról és másokról, ha végignézi *Shaffer Equus* című darabját, melyet Szegeden a Tantuszban játszanak

Funtek Frigyes rendezésében. Maga a rendező érdekeseket mondott a darabról. Mesélt arról, hogy

ő imádja a lovakat, de a darab Alan-je, a kamaszt alakító színész, aki a darab szerint szenvedélyesen szereti, imádja, istenként tiszteli a lovakat, szóval

Pataki Ferenc életében nem ült még lóháton. De itt nem is ez a lényeg. Hiszen azt a hatalmas érzést, melyet Alan táplál az ő istene iránt, így is tökéletesen érti, érzi és megmutatja NEKED. Szervedély, mely az örülteké, a nem hagyományosoké, a nem „normálisoké”. Hát ezért jó nem tipikusnak lenni. Különbözni = élni.

A rendező elvitte az egész társulatot egy lovardába, hogy jobban megértsék a darabot, az író, a szereplőket. Pataki Feri tehát találkozott az általa imádnivaló állatistennel. Én úgy képzelem, benne volt az ujjában az első érintés a színpadon végig. A ló szemébe nézett, amikor a lányal táncolt, és az orrában volt az a tipikus erős lószag. Látni, érezni kell. Nekem ez a tanulság. Ez a színház csodája. Ha átadod magad, megélheted. Így van ez az életben is.

Én azon mérem le, hogy jó-e egy színdarab vagy egy előadás, hogy elfelejtkezem-e arról, hogy színházban vagyok. Megtörtént.

Molnár Edit

Séta az új Nemzeti körül

Sok mindentől függ, hogy egy színház valóban a nemzet színháza lehessen. Először is rendelkeznie kell prózai, zenés és táncműveléssel egyaránt. Aztán ott a szakmai munka. A kortól, divattól, hatalomtól független, vagy függetlenné válni akaró, megalkuvásoktól lehetőség szerint mentes, előremutató színjátszás. De ekkor még „csak” egy jó színházat kapunk, az eresze alatt a nemzeti jelzővel a névtáblán.

A „Nemzetihez” több kell. Vagy nem is több: más. Az kell, hogy az emberek elhiggyék és szeressék is az egész „Nemzeti” jelenséget. Sokan mondták, hogy a Hevesi Sándor téri épület ideiglenessége, fekvése és szerkezete miatt nem alkalmas arra, hogy a Nemzeti Színház ott működjön, hiába méltó az ott folyó munka egy nemzeti színházhoz. Titkon el tudtak volna képzelni egy „szébb” színházat is. S noha a régi Nemzeti ideiglenes épület volt, amikor lerombolták, az emberek mégis „A” Nemzeti Színházat siratták benne. A hatvanas években a Nemzeti Színház kérdése jól jellemezte a kort, amelyben felmerült. Lerombolták a megszokottat, a működőt, a régit, helyette a közönség nemigen kapott mást, csak ígéretet.

Most áll a ház. Felépült, ha nem is közadakozásból, de közakarattal. Mert akárki akármit mond, nem négy és nem tizenkét év eredménye ez. Azon a napon indult a folyamat, amikor kimondták a Blaha Lujza téren álló épület halálos ítéletét. Évtizedekig lappangott a remény, bugyogott búvápatakként, hogy újat kell, újat fogunk építeni. Ha Gobbi Hilda szól, eszünkbe jutott, később el-elfeledtük egy időre. A téglajegyek a fiókok mélyén porosodtak.

Most áll a ház. A magyar színjátszás háza. De a magyar színjátszás helyzetét mégis jól mutatja, hogy a Hevesi Sándor téren, a méltatlannak ítélt épületben változatlanul dolgozik a társulat. Más névvel, de a régi körülmények és kényszerek közepette, s csak remélni tudom, hogy töretlen lelkesedéssel. Az újításra, a jobbításra, a csorbák kiküszöbölésére nemcsak a Nemzetinél van szükség. A kultúrának nemcsak (sőt nem elsősorban) néhány egyszeri nagy adománnyal kell adózni, hanem sok-sok apróval, melyek a mindennapok során is ébrentartják a lelkesedést művelőiben. S ez még korántsem lesz elegendő. Az is kell, hogy szabad léghő teremtődjön és maradjon a kultúra körül. Hogy az eszmék és irányzatok evolúcióját a

szellemi élet saját törvényei befolyásolják, ne pedig pillanatnyi vörös, narancs, kék, zöld, sárga érdekek.

Keservesen épült fel ez a ház, ocsmány politikai csatározás közepette. De a lehetőség benne van, hogy valóban a nemzet színháza legyen. Az emberek hisznek benne és szeretik. Annak ellenére, hogy Siklós Mária épülete egy tévedés. Teljesen jogos az építés szakma felháborodása: színházi szempontból rossz térkihasználású, stílustalan giccskastély. Alkotó és építető hozzáértését egyaránt hirdeti. De meghatározó városképi jelentőségű, átfogó helyi területfejlesztést beindító épület, ami vitathatatlanul pozitív tétel a számláján. És az emberek magukénak érzik, ami egy színháznál igencsak lényeges szempont. Ez a ronda épület a hibái ellenére igenis szerethető. A körülvevő kert kialakításával hajószerű jelleget kapott, ami szimbolikusan talán úgy értelmezhető: a Nemzeti tovasiklik a felépítését övező belpolitikai tortúra Scyllái és Charybdeisei között.

Schwajda György, mint színházigazgató, igen erőskezű, opportunistá ember, aki tűzön-vízen át keresztülviszi az akaratát. Bár kormánybiztosként elkötelezte magát a hatalommal, minden cselekedetének mozgatórugója a színház felépítése maradt. Ez a mentalitás eddig hasznos volt és ezután is kifizetődő lehet. Az ő és Szikora János rendező vezénylete alatt a megnyitóra olyan Az ember tragédiája előadás született, mely úgy tűnik, kevés megalkuvásra kényszerült. Kivéve talán a kiegyezést a technikával: az előadás tobzódik kizárólag az új színpad high-tech kutyüivel kivitelezhető megoldásokban, melyek elterelik a figyelmet a lényegről, a játékról. Bár kétségtelen, a szemnek is adni kell valamit...

Szarvas József és Pap Vera valóban olyan Ádámot és Évfet adnak, akik porból valók s porrá lesznek. Nem a görög mitológia hőszai és heroinái. Egyszerű emberek, akik a Kökin metróra várnak. Alföldi Róbert(ka) Luciferje pedig nyegle és szemtelen, de kérlelhetetlenül racionális és törekvő, mint mi, mai ifjúság. A Teremtés Erejével ők négyen létrehozhatnak valamit, valami csodálatosat, amit a gejrítörés katartikus, megtisztító záróképe is sugall a tételmondat elhangzása helyett. Mert az üzenet nem feltétlen az unalomig ismert, közhelyes tételmondat. És a

megfogalmazás módja mindenképp reményt keltő. Madách kultikus darabja olyan formában került színpadra, hogy mindenkinek lett róla véleménye. Kinek ilyen, kinek olyan, de nagy általánosságban elmondható, hogy az utca embere, aki minden politikai erőnek potenciális szavazója, értetlen és elutasító az előadással szemben. Így ezt az eseményt legalább egyik erő sem sajátíthatja ki. Ha pedig az átlagember valóban zavarba jön az előadás láttán, akkor azt kell mondanom, célt értet az alkotók: megint bekövetkezett, hogy a közönség még nem is tudja, de tudat alatt már érzi, a darab nem a szereplőkről, hanem a nézőkről szól. Rólunk itt Magyarországon, Izlandon vagy Hongkongban. Bármily furcsa, de minden kor, mely megkapja a Tragédia üzenetét, önmagával kell, hogy szembesüljön annak hallatán. És ez sohasem kellemes. Aztán arról is szól az előadás, hogy a kabátunkkal együtt nem adhatjuk le az agyunkat is a ruhatárban, és nem szórakozhatunk, önfeledten dagonyázva a megszokások és fölcicomázott üresség, a kommersz posványában. És jobb lesz, ha mindenki hozzászokik, hogy a mi életünkben nem Bessenyei Ferenc az Úr hangja!

De ettől még lehet templom a színház. Hiába riogatnak a színjátszás elleklektenedésével. Nem bársonyfüggöny, aranyszállal hímzett jelmez és nagyesztélyibe öltözött, színházba rongyot rázni járó publikum kell hozzá. Templommá attól válik, hogy rendszeresen elzarándokolunk oda, kívül-belül ünneplőbe öltözöttek, és részt veszünk a szertartásokon, testtel, szívvel, lélekkel. Ha így teszünk, ezredforduló ide vagy oda, a modern színház is fog olyan spirituális élményt nyújtani, mint Thália régi templomai.

A Nemzeti még mindig a nemzeté, bár sokan törekedtek és törekednek arra, hogy történetének egyes szakaszait kisajátítsák. A lehetőség, mint mondtam, benne van, hogy betöltse feladatát, és az első lépések biztatóak. Tizenvalahány-millió magyar figyeli sorsának alakulását itthon és világszerte, mert az, mint eddig, ezután is szimbolizálni fogja a magyar kultúra, a magyarság sorsát.

bereczki

Messziről jött ember azt mond, amit akar?

A Móra Nyúz előző számában Parti Tamás barátom azt boncolgatta, hogy paradigmaváltás következett be a magyar futballban: már nem eredményes, hanem jókedvű és humoros futballistákat igyekeznek nevelni, akik gyakran folyamodnak a Hány János-i nagyotmondás eszközeihez, vagy egyéb népmesei furfangokhoz, hogy az egyszerű futballszeretőket elszórakoztassák. Nos, a paradigmaváltást és az új Hány Jánosok képzését elősegítendő idén tavasszal

labdarúgásunk vezetői hoztak Magyarországra egy brazil Münchhausen bárót, egy ügyeletes csodacsatárt, „egy igazi világsztárt”, aki nagyotmondásaival és vicces megoldásaival színfoltot jelent a mi Borsodi Ligánk amúgy sem éppen hófehér tablóján.

Szóval február elején megjelent fővárosunkban egy bizonyos *Túlio da Costa* úr, civilben állítólag 15-szörös brazil válogatott labdarúgó, aki azzal a nemes céllal érkezett hozzánk, hogy – mint a

repülőről leszállva azonnal elmondta – gólkirály legyen (ekkor már túl voltunk a bajnokság több mint felén...), bajnoki címhez segítse az Újpestet (a lilák maximum középcsapatnak számítottak, az élmezőnyvel szemben óriási hátrányt halmoztak fel...), s nem utolsósorban a brazil futball követeként elhozza a megújulást és a színvonal-emelkedést kis országunk még kisebb labdarúgásába (mi tagadás, Rivaldónak vagy Roberto Carlosnak már ekkor is jobban örültem volna, bár Túlio még labdába sem rúgott Magyarországon – habár ezután se nagyon találta el a nálunk szokatlanul nagy sebességgel száguldó, ide-oda cikázó játékszert...). Túlio már az Újpest előkészületi meccsein is rendre gyengén muzsikált (nem csoda, hisz az utóbbi 5 évben sehol nem nyújtott semmit, mindenhol elküldték, és hogy végül hozzánk vetődött, talán már jelent valamit...), de ezt az okosok még kimagyarázták azzal, hogy „Túlio még szokja a társakat és a magyar stílust” (mi tagadás, ehhez a pancserkodáshoz elég nehéz idomulni...). A brazil „zseni” hamar „beleszokott” a magyar légkörbe, átvette a társak játékszélét, sőt, ki kell mondani: az Újpest kerékkötője, leggyengébb láncszeme, a nézők nevének tárgya lett. Túlio úr jelentősen megemelte az egy játékosra jutó luftok számát a Borsodi Ligában. A Győr ellen akkora lyukat rúgott ziccerhelyzetben, hogy talán még ma is keresik a lábát a Duna holtágában, majd ezt a ZTE elleni hazai meccsen még meg is fejelte: olyan helyzetben rúgott hatalmas lyukat, amit a Nemzeti Sport szerint „egy piacról hazafelé ballagó nagymama kosárral a kezében” is értékesített volna. A lufrúgásnak tehát új, koronázott királya vagyon nálunk, aki megérdemli, hogy róla nevezzük el a műfajt! (A brazilnak akadtak követői is – magyar ember hamar tanul –, mégpedig a fradista Pinte Attila, aki a Dunaferri ellen követett el egy szépségdíjas „túliót”, ill. az MTK-s Horváth Levente, akinek a Zalaegerszeg ellen, a gólvonalon állva rúgott „túliója” talán a bajnokságot is eldöntötte, feltéve – de meg nem engedve!!! –, hogy a játékvezetői kar máshogy nem gondolja...)

Nos, ez a Túlio néven csetlő-botló számalomharcos 20 millió forintért terelgeti a labdát a tavaszi szezonban Újpesten, s eddig 5 bajnoki gólt lőtt (plusz egyet a kupában). Azaz 3,5-4 milléért már be tud egy gólt vállalni. Korrekt ár... Mostanra már az újpesti szakvezetés, a szurkolók nagy része és talán a média is belátja, hogy szélhámossal állunk szemben. A tavaszi szezon kezdetén a „szakértők” (a magyar labdarúgás hivatásos – ám mára csaknem munkanélküli – sírásói) mindenre

találtak magyarázatot: a Győr elleni luftnál a riporter, Matuz Krisztián a pálya talaját okolta, Sallói István „szakcommentátor” szerint pedig a brazil egyszerűen „rossz döntést hozott”. Glázer Róbert vezetőedző is védelmébe vette Túliót, s gyenge teljesítményét azzal okolta, hogy „nehéz átállni a dél-amerikai futballról a magyar célfutballra.” (Khhmm... Glázer mindenesetre legalább akkor „jó döntést hozott,” mikor Túliót le se vitte a Haladás elleni győri kupadöntőre.) A közönség kacagása Túlio megmozdulásai láttán realisabb értékelése volt a csatár teljesítményének, mint a szakma és a média kezdeti mentegetőzése...

Hamarosan az is kiderült, hogy Túlio úr nem csupán kiváló nevetető, hanem egészen egyedülállóan kiváló modern Hány János is. Nem átalotta kijelenteni például, hogy állandó telefonos összeköttetésben áll Ronaldóval, Ronaldinhoval, Romárióval és Rivaldóval. Azt is mondta, hogy Rivaldo nagyon szurkol miatta az Újpesten. (El tudom képzelni, ahogy Rivaldo mondjuk egy esti Barcelona-Deportivo előtt izgatottan figyeli a www.borsodiliga.hu-n az Újpest meccsének alakulását, s várja Túlio beszámolóját...) A Sztársport c. hetilap április 24-i számában azonban a brazil – Hány János ide vagy oda – már minden határon, minden szellemes füllentésen, minden nagyotmondáson túlment; ki kell mondani: nyíltan hazudott! (Ezzel pedig megsértett minden magyar futballrajongót.) Volt képe azt nyilatkozni ugyanis, hogy legemlékezetesebb válogatott meccse „az 1995-ös Copa América döntője, Montevideóban, amikor az én góllal vertük 1-0-ra Uruguayt. Ronaldo volt a másik csatár... Akkor egy napig Brazília hőse lehettem.” Nos, kedves Túlio úr, és kedves Sztársport, ha nem egy ál-Túlióval állunk szemben, akkor két lehetőség van: az Újpest 77-es számú brazilja vagy olyan hülye, hogy fogalma sincs, miket zagyvál, vagy – ami sokkal undorítóbb – teljesen hülyének néz bennünket. Azt hiszi, hogy Magyarországon senki semmit nem tud a világ futballjáról. Azt hiszi, hogy a magyarok még nem fedezték fel maguknak Amerikát. A tények ugyanis a következők: Túlio valóban lőtt egy gólt a döntőn, de: 1-1 lett a mérkőzés vége(!), 11-esekkel Uruguay nyert, azaz a hazai csapaté lett a legjobb dél-amerikai válogatottnak járó trófea(!), és ami a legmegdöbbentőbb: az összes 11-es közül csupán egy maradt ki, a hibázót pedig Túliónak(!) hívták! (A nemzeti hős...) A brazil csapatban egyáltalán nem játszott Ronaldo(!), Edmundo volt a másik csatár. De Túlio úr tovább folytatta a Sztársportnak a hazudozást – persze az is furcsa, hogy a lap erre vevő, s máig, azaz május 14-ig nem közölt

helyreigazítást. Azt állította ugyanis, hogy ő bizony több gólt lőtt felnőtt szinten, mint Pelé. A baj, az igazán nagy baj az, hogy Túlio tényleg hülyíthet nálunk, legalábbis egyes „szakértőket”. Az Újpest „mestere”, Glázer Róbert ugyanis ugyanebben a számban büszkén nyilatkozta, hogy ő azt is tudta: az 1995-ös Copa América gólkirálya érkezik hozzájuk. Nos, Glázer úr, el kell keserítem, rosszul tudja: a 95-ös Copa két gólkirálya az argentin Batistuta és a mexikói Luis García voltak!

És még nincs vége a történetnek, a kör még nem zárult be. A szurkolók haragja ugyanis egyre inkább a csapnivaló produkciót nyújtó ellen fordult,

úgyhogy a Sztársport május 8-i számában Ch. Gáll András úgy érezte, védelmébe kell vennie Túliót, „Ronaldo egykori ékpárját”, „a 95-ös Copa América gólkirályát”, „akinél jobb labdarúgó minimum egy évtizede nem játszott magyar csapatban” s aki „nem hagnizni jött Újpestre”. (Nos...) Így pörög tovább a hazugság, és így tér vissza önmagába. Messziről jött ember azt mond, amit akar? *Túlio Humberto Pereira da Costa*, szégyelld magad! Hazudsz a szavaiddal, és becsapod a nézőket a játékkal is! Borsodi Liga: kamu a javából!

Pintér Lajos

Örökre Pécsen marad a Magyar Kupa

Már régóta erre a napra vártam, hogy lemehessek Pécsre és szurkolhassak kedvenc csapatomnak, a PVSK-nak.

Eljött a pillanat tehát, és menni kellett. Március 13-án – szerda reggel – indulásom előtt csörgött a telefonom és közölte velem a barátom, hogy némi félreértést követően eladta a jegyemet. Bepánikoltam, és tudtam, hogy aznap nincs miért utazzak Pécsre, mert a mérkőzésre már úgy sem érnék oda. Így maradt a remény, hogy másnapra újra lesz jegy. Állandóan érdeklődtem, és idegeskedtem, hogy vajon másnap ott leszek-e a kupadöntőn. Délután három óra után jött az örömteli hír, miszerint megvan a jegyem, tehát másnap utazhatok.

Így is volt. Megérkeztem Pécsre és a város már nagy lázban égett a kupadöntőnek köszönhetően. A harmadik helyért a Diósgyőr és a Szekszárd küzdött, de a csarnokban nem volt ezernél több szurkoló. De lassan kezdtek gyűlni a pécsiek, akik végig a Szekszárdot bíztatták. A DKSK lépéselőnyben volt a Szekszárddal szemben, de a féldíő után kezdett szorossá válni a találkozó, az utolsó öt perc pedig izgalmas pillanatokat varázsolt a csarnokba. Győzött a Szekszárd, és talpon volt a tömeg, ünnepelte Szekszárdot, és azon belül is valakit, akit a pécsiek örökre a szívükbe zártak, vagyis Darida Csillát.

Szurkolótársamnak a két mérkőzés közti szünetben azt mondtam, hogy egy kicsit csalódott vagyok, hiszen több emberre számítottam. Azonban 10 perc múlva, mikor beléptem a csarnokba, a szájam tátva maradt a csodálkozástól. Tömve volt a csarnok, és a *hatodik* pécsi játékos hangja – vagyis

a szurkolóké – megszólalt: *Hajrá Pécs! Hajrá Pécs!*

Odaszóltam a barátomnak, hogy sima pécsi győzelem lesz, ő pedig azt mondta, hogy erre ne számítsak. Ezután arra lettem figyelmes, hogy Rózsa Gábor, a PVSK szakosztály igazgatója bekonferálja a csapatokat, természetesen először a PVSK vonult ki a pályára, óriási ünneplés és biztatás közepette. Következett a GYSEV, ők nem igazán mondhatták el, hogy remek fogadtatásban volt részük a szurkolók felől.

A mérkőzés előtt felszólt a Magyar Himnusz, ezalatt mély csönd ült a Lauber Dezső csarnokra. A Himnusz befejeztével azonban újra hangját hallatta a *hatodik* játékos a pécsi gárdából és indult is a mérkőzés.

Arra határozottan emlékszem, hogy a tavalyi bajnoki döntő utolsó találkozásán végigugráltam a mérkőzést, de ez alkalommal előttem is és a hátamnál is mindenki nyugodtan ült és civilizáltan követte a mérkőzést. Az első negyedben a két csapat fej-fej mellett haladt, és a találkozó nehéznek ígérkezett. Már kezdtem kételkedni abban, amit mondtam, hogy sima pécsi győzelem lesz, de azért reménykedtem, hogy jók a megérzéseim. A második negyedben a 202 cm-es, alig két napja leigazolt pécsi játékos Stepanova rendre kihagyta a középtávolsági dobásait, de nem csak ő, hanem a pécsi lányok közül sokan nem találtak be a gyűrűbe.

A harmadik negyedben, ahogyan szokás, a PVSK elkezdte rohamosan növelni az előnyét, és azt lehetne mondani, hogy szinte hibátlanul játszott. Ebben a hibátlan játékban benne volt a fantasztikus védekezés, a szép játékkal megelőlegezett kosarak, a fegyelmezett és higgadt játék. A szurkolók

részéről rögtön jött a dicsérő kiáltás: „*Játszik a Pécs, játszik a Pécs!!!*”

Az utolsó 10 perc már csak hab volt az emeletes tortán, hiszen fantasztikusan folytatta a játékot a Pécs, azonban Balogh Judit újra eszébe juttatta a jelenlévőknek, hogy nemhiába tartották őt sok éven át a legjobb játékosnak. Részben az ő pontjainak köszönhetően ez a negyed egyenlőnek bizonyult, azonban ez sovány vigasz volt a soproniak számára. Én velük szemben ültem és a harmadik negyedről fogva fél szemmel a kispadjukat követtem, ami egyáltalán nem kápráztatott el. Márcsak azért sem, mert a Sopron szó szerint feladta ezt a mérkőzést.

Már csak 2 és fél perc volt hátra a mérkőzésből és a pécsi szurkolók hangosan azt dübörögték, hogy *mindenki álljon fel, mindenki álljon fel!!!*, és úgy éreztem, hogy mindjárt megomlik a csarnok, természetesen az óriási hangzavar, a konfettik és az örömteli tánc boldogságot varázsolt az arcomra.

Hatodszor, zsinórban kupagyőztes a PVSK. **ÖRÖKRE** Pécsen marad ez a kupa is, hiszen az elmúlt két évet Pécsen pihente végig, és ezentúl állandó otthona lesz a PVSK.

Mi jön ezután? Talán a pécsi szurkolók tudják, de a soproniak is, hiszen nemcsak Szegednek, de Pécsnek is van Széchenyi tere és az aranyérem után ide szokott kivonulni a pécsiek *hatodik* embere, hogy megünnepelje az újabb győzelmet. Rátgéber László szót kért és elmondta, hogy *boldogsága határtalan...*, hiszen a kupa többé nem utazik, hanem itt marad. Felcsendült a „Mi vagyunk a bajnokok” című dal és puffogtak a pezsgős üvegek. Fölnéztek a lányokra, akik mindkét kezükkel

integetnek, széles mosollyal az arcukon, és felteszem a kérdést magamnak: Vajon meddig tart ez még???

Végül pedig a hangulat fokozása érdekében Rózsa Gábor szót kér, és elmondja, hogy mit is sügött Stepanova neki: „Sok helyen jártam a világban, de ilyen szurkolótáborral még nem találkoztam.” És jön a válasz a térről, amit gondolom, nem szükséges leírnom.

Éjfélkor, mielőtt „eltettem volna magam másnapra” eszembe jutott, hogy küldeni kellene egy sms-t a Mérnök Úrnak, vagyis a PVSK technikai vezetőjének. Jött is a válasz, két hangüzenet, hogy hogyan is ünneplik a lányok a kupagyőzelmet. Hangos zene, hastánc, nevetés...

Másnap már a jövőre kell gondolni. Lesz-e Final Four Pécsen?

Az iménti sorokat közvetlen a kupadöntő után írtam le, és akkor meg is van a válasz a legutóbbi kérdésre: nem lesz Final Four Pécsen. Sajnos a Pécs búcsúzott a Final Fourtól, pedig el lehet mondani, hogy az utolsó pillanatokig élt a remény a pécsieknél. Az ellenfél azonban káprázatos volt, megérdemelt volt a franciák négyes döntőbe jutása.

Mikor fog összegyűlni a pécsi szurkolótábor a Széchenyi téren, hogy elénekelje a „Giling-galang, szól a harang...” című nótát? Lehet, hogy júniusban, lehet, hogy csak jövőre, de lehet (ha Rátgéber úgy akarja), hogy soha. Azért remélem, hogy a legutóbbi variáció elmarad egyelőre.

Ábrahám Márta

Egy kisváros nagy öröme Berényi bronzérem az Extraligában

Előljáróban: ezen írományt tessék a lokálpatriotizmus szikrányi megnyilvánulásának tekinteni. Tudom, nem igazán „szegedi” a téma, de jó okom van arra, hogy egy kis reklámot csináljak szeretett szülővárosomnak, *Jászberénynek*, ugyanis harmadikok lettek röplabdás lányaink az Extraligában, s ezzel sporttörténelmet csináltak azután, hogy a Magyar Kupában is bronzérmet szereztek. Különbösen is *Szabó József* tanár úr múltkorában Szociolingvisztika órán a jásztudatról is beszélt – mintha hájjal kenegettek volna akkor ...

Azoknak, akiknek „csak” a *Hűtőgépgyár* vagy a *Lehel-kiirt* jut Berényről eszébe, röviden felvázolnám a város sportéletét. Itt születtek áldott jó emlékü olimpiai bajnokaink közül a kardvívó *Gerevich Aladár*, az ökölvívó *Csik Tibor*, valamint a labdarúgó *Sárközi István*. A legélénkebb talán a 90-es évek elején volt a sport: jégkorongosaink, női kézilabdásaink, röpiseink szállították az eredményeket, az egyéni sportágak közül pedig a triatlonisták, szertornászok. Olyan is előfordult, hogy a városi újság, a *Jászkürt* külön sportmelléklettel jelent meg. A gazdasági változásoknak köszönhetően

tulajdonképpen szerkezetváltás következett be: manapság elsősorban az egyéni sportágakban történik kiváló, utánpótlás-nevelésen alapuló műhelymunka. Hogy ártatlan mellédöngetésem töretlen maradjon, elmondom, hogy két évvel ezelőtt a berényi főtéren volt a kadett és junior görkorcsolya EB, ahol két aranyat is nyertünk. Sőt, görkorisaink télen sem tétlenkednek, hiszen rövidpályás gyorskorcsolyázásban is a hazai élmezőnyhöz tartoznak, olyannyira, hogy ketten Salt Lake Cityben, a téli olimpián is versenyeztek. „Karatélyozós” legényeink, menyecskéink sem restek: kempóban Világkupát, kyokusinkhaiban EB-t nyertek, de a helyes aerobicos lányok sem adják alább VK-szereplésnél. A csapatok közül most a felnőtt teremfocisták, a Victorióék a menők, valamint a magyar bajnok görhokisok, igaz, ők a szomszédos faluval, Pusztamonostorral indítottak közös csapatot.

Elismerem, nem voltam jó matekos, mégis talán valami halmazfélével tudnám a Jászberényi Röplabda Klubot a helyi viszonyokra alkalmazva jellemezni: most egyaránt eredményes az utánpótlás

– a különböző korosztályokban évek óta tönkreverik a magyar mezőnyt – és a felnőtt gárda. Helyi telefonszolgáltatónk, a névadó szponzor tavaly nyáron mélyen a zsebébe nyúlt, amelynek most kupa- és bajnoki bronzérem formájában meg is lett az eredménye. Utóbbinak jómagam is szemtanúja voltam, így elmesélem hát azt a május harmadikát.

A sportcsarnokban fülledt meleg. Már csak egy győzelem kell a dobogóhoz, de mint tudjuk, mindig a kötelező győzelmek a legnehezebbek. Az edző, *Deme Gábor* feszült. 170 körüli magasságával nem egy röpis alkat, a tanárképzőn lett a sportág szerelmese, többször is volt már az év utánpótlás-edzője, ha nem csal az emlékezetem. Tulajdonképpen focista volt ő, mintegy 20 évvel ezelőtti kiváló játékát egy Újpesti Dózsa elleni MNK-meccsen még mindig emlegetik. A lelátón a csapat egykori ászát, a Franciaországban profiskodó, szintén berényi nevelésű *Pesti Anikót* ismerősök köszöntik. Csapatok bemutatása, sípszó: JRK - Gödöllő - rövid időn belül harmadszor.

Kezdőhatóságunkban ma még nincs saját nevelés, miután a vezetés idén a célizgalásokkal az eredményességre helyezte a hangsúlyt, de a csapatban a kipróbált profik között ott vannak a „Birinyben” cseperedettek is, így például a most érettségiző liberó, *Fényes Zsanett*, akit a 2001. év legjobb utánpótlás-játékosának választottak. Társai már az első játszmában gyorsan döntésre akarják vinni a dolgot, de egy-két bosszantó hiba azért becsúszik. A vezetés végig nálunk van, mégis a vendégszurkolók a hangosak. Öreguras „Hajrá,

Berény!” kiáltások törnek meg olykor a mi oldalunkon a csendet. A sportcsarnok mellett ülő bajuszos gondnoka nem csodálkozik, azt mondja, a kézimecceken is ugyanez megy. Villámgyorsan sztereotípiát gyártok: a jász ember „befelé” izgul, örül. Persze azért megvan a játszma.

A második szettet rosszul kezdjük, de 1:4-ről 5:4-re fordítunk. *Fésűs Zsóka* a hátán viszi a csapatot. Az a Fésűs, akinek a pályára lépése legalább akkora orvosi csoda, mint a 35 évesen is zseniális olasz focista Roberto Baggioé. A térde úgy néz ki, bírja a gyűrődést. Szívós kis csapat a Pest megyei alakulat, de azért érvényesül a papírforma: 2:0 ide.

A harmadik etapra elkészül erejével a Gödöllő, s 12-nél romba dől amúgy is ingatag, felületes megfigyelésen alapuló előítéletem: felállva tapsol a lelátó népe. *Vasic* pontos ütései, illetve *Bazan* váratlan megoldásaira nincs ellenszer. Izzik a csarnok – a májusi kánikulában ez mindenféle értelemben elmondható.

Megvan a hön áhított bronzérem. A műsorközlő, az új néplapos *Gelei József* (a kapus Karcsi testvére) is berohan, s kezét ráz a győzőkkel. *Karcsi bácsi*, a fotós csapatostul is, egyenként is lefényképezi a lányokat – immár éremmel a nyakukban. Öröm a köbön, a pályán megannyi jász ász. Mert a más városból jövők is kicsit jászák lettek.

Végezetül: hip-hip hurrá, pihenjete, lányok, és várjuk a – hasonlóan eredményes – folytatást.

Parti Tamás

Telefon

Lassan-lassan kezdenek csitulni a kedélyek az ádáz csatává fajult választások után. Végeredmény még a mai napig sincs. Lehet, hogy újra kell számolni a szavazatokat, lehet, hogy nem. A jelen állás szerint a "kormányváltó" oldal, ha igen bizonytalan előnnyel is, már a kormányalakításon törheti a fejét. Most egyáltalán nem ez a lényeg! A kérdés így hangzik: *Milyen országban élünk?*

A két forduló között történt, hogy az egyik évfolyamtársam idegesen, a mobilját szorongatva magyarázta, hogy míg az édesapjával telefonált, az egyik politikai párt lehallgatta. Mindezt abból gondolta, hogy erősen visszhangzott a vonal. Ezen még csak-csak mosolyogtam, de az már természetfeletti képességekre utal, hogy pontosan be tudta határolni a tettes pártot. – Felettébb érdekes!

Leendő prominens személyek a nemzet újraegyesítéséről szónokolnak. Olyan könnyű volna ez? – Nem hiszem: egy keresztény, családcentrikus, nemzetben gondolkodó ember nehezen „egyesít-

hető” egy vadliberális, pénzorientált és nem utolsósorban ateista embertársával.

Másik kedvenc téma a „feldühített” tömeg *pacifikálása* (gyönyörű szó). Először is ez a tömeg nincs feldühítve: nem valami ellen, hanem valami mellett állt ki, mégpedig békésen. Ezeknek a szónokoknak tudniuk kell, hogy e tömeg képes békésen megdönteni a hatalmukat. Kis különbség, nagy bukásveszély. Egyetlen ellenszer az ígéretek betartása – feladták maguknak a leckét!!!

A minap történt, hogy mobiltelefonomról felhívtam egy kedves cimborámat, mert eltörte a lábát és meg akartam látogatni. Arra lettem figyelmes, hogy nagyon visszhangos a vonal. Vajon melyik pártot érdekelte a járógipsz és a röntgenorvos története?

Én hiszek a választás tisztaságában, a nemzet erejében és a Hazámban.

Aki pedig fél, az ne használjon mobiltelefont...

Sz. T.

Azok a boldog, szép napok

„Na halljam, melyikötök volt az a vadbarom?”
 – üvölti az éjszakába a hamisítatlan katonabajusszal megáldott békavés buszsofőr, persze mindhiába, mert Petyát, Kiglert, Csömört és Rojált hidegen hagyja a főszer „Miért nem ajánlatos pezsgősüveget közlekedési járműből nagyüzem közben kihajítani?” című rögtönzött dörgedelme, mint ahogy az a tény sem taglózza le őket, hogy az utazóközönség spontán tapssal jutalmazza a kék zakós buszember gyors és hathatós intézkedéssorozatát. Nem, a fiúk bizony tántoríthatatlanok, és jobb híján taxival kutatják át a várost újabb házibuli után, így próbálván eleget tenni ama örök idők óta fennálló maszkulin közhiedelemnek, miszerint az igazán kemény csávók mindig és minden körülmények között képesek jól érezni magukat, és mindezt félreérthetetlenül jelezni is tudják a külvilág általuk csak dunsztosüvegbe zárt bábfiguráknak titulált tagjai számára.

A fenti jelenet persze nem az én képzeletem szüleménye, hanem egyike a Moszkva tér című film indító képsorainak. A helyszín Budapest, az időpont pedig egy olyan év, amely elé még a legéletuntabb csövesek sem illeszthetnék oda az unalmas jelzőt. 1989-et írunk, ezt a narrátor már a kezdet kezdetén szívélyesen tudunkra adja, némileg feleslegesen, hiszen a filmkockák amúgy is arcunkba lehelik a kor összetéveszthetetlen levegőjét. A fiúk még a piros ezerkettes Ladákat turbóztatják, a buszok minden kanyarban fület fájdtóan nyikorognak, az iskolapadok kopottak, az ajtó repedezett, a falakról leperreg a festék, a pöttöm tanári asztal mögött egy beazonosíthatatlan színű tábla leng, a fiú WC pedig olyan képet nyújt, mintha annak szolgáltatásait jogos tulajdonosain kívül titokban egy tartósan hasmenéses tehéncsorda is rendszeresen igénybe venné. Ezenfelül Török Ferenc elsőfilmes rendező korhű dokumentumokkal sem felejt el emlékeztetni minket arra, milyen évben is járunk: hol Glatz Ferenc magyarázza mosolygós ábrázattal a kiszivárogtatott érettségi esetét, hol a Híradó rég nem hallott főcímmzeneje kelti lassan életre bennünk az időszak egyre inkább halványuló szellemét. A napfény tényleg nyolcvankilences, az arcok nagyrészt szintén azok, azaz a nagymama még

SZTK keretes szemüveget hord és a nehéz fiúk sem tévesztik össze az itt-ott mosolyra ingerlő tuskóságot a menthetlenül lealacsonyító sötétséggel. Az újraélesztés majdnem tökéletesre sikeredik, ebben az élethű fényképezésen és a kézikamerás felvételeken kívül nagy szerepet játszik a jó érzékeléssel összeválogatott színészi gárda is. Kigler és Rojál hétpróbás laza gyerekeként jelennek meg, bár verbálisan néha túlpörögnek és hitelességüket a bármikor bevethető közhely-halmazokkal valamelyest aláássák; Karalyos Gábor alias Petya egyszerű és manírfmentes, Balla Eszter, avagy Zsófi pedig olyan természetességgel

beszél és mosolyog, mintha Montágh Imre Útkeresőjéből vágták volna be erre a szűk másfél órára.

A történethez amúgy több idő nem is szükségeltetne, mivel a forgatókönyvíró szemmel láthatóan nem kívánta túlbonyolítani a sztorit: adott egy végzős gimis

osztály, előbb bulik és ivászat, aztán érettségi és ivászat, majd bankett és ivászat, ezúttal már a rendszerváltozásba láthatóan belerokkanó történettel egyetemben. Közben persze zajlik az élet, üzérkedés hamis vonatjegyekkel, mert akkor majd dől a lé, aztán matúra előtti spannolás, száguldozás félig lenyúlt Porschéval, hogy a kivagyiság is kitombolhassa magát, na meg az elmaradhatatlan szerelmi szál, amely meglepő módon éppen Párizsban teljesedik be. Mindez kedvesen, szórakoztatóan, hitelesen elmesélve, pátosz és happy end nélkül, józanul és mégis egy nagy adag nosztalgiával átítatva. S habár ez egyfajta generációs film, a megtekintés ajánlott minden olyan ivarérett embernek, aki már valamennyire vevőképes állapotban volt anno, független attól, hogy közel a húszhoz részese volt mindennek, avagy épp túl a tízen ama hepajos életből annyi jutott neki, hogy a hétvégi éjjeleken imbolygó lábakon hazaérkező bátyja pusztá figyelmetlenségből esetenként lehúzta róla a takarót.

web-

A bal lábam

- 17.05 Hoztam a formám. Nem tudom, honnan került oda a semmiből az a lépcsőfok, de most ott van. Összeszorítom a fogam, és feltápászkodom, mielőtt felfáznék. 6.8 pontos esés volt, és legalább annyian látták, mintha az olimpián lettem volna.
- 17.23 Végre buszon. A megállóban véletlenül se volt pad, itt meg hetvenéves néniket megszegyenítő gyorsasággal kellett helyet vadásznom, kis híján lemaradtam róla egy tízéves-forma kölyök miatt (rutinosabb, mint én), de már ülök.
- 17.35 Huh.
- 17.36 Huh-huh.
- 17.40 Sikerült felvonszolni magam a negyedikre (holnap lesz a napja, hogy szólok a közös képviselőnek, hogy sürgősen szereltesen be egy liftet). Mindjárt kihívom a mentőket, csak jussak be a lakásba.
- 17.41 Megtörtént. Azt mondták, jönnek.
- 17.50 Fáj, de mindjárt itt vannak.
- 17.52 Mondom, mindjárt.
- 18.00 Felhívtam őket, hogy hátha elfelejtették felírni a címet, vagy valami, de nem. Majd jönnek, várjak türelemmel.
- 18.01 Nagyon türelmes vagyok.
- 18.10 NEM vagyok ideges.
- 18.11 MI AZ, HOGY NEM ÉN VAGYOK A LEGFONTOSABB?!
- 18.23 Már egészen lenyugodtam. Ez a hisztis liba nem én voltam. Már nem is fáj. Megyek, telefonálok, hogy ne jöjjenek.
- 18.23. 30" Mégsem telefonálok. Nem bírok ráállni. Kezdek nyugós lenni.
- 18.24 Nyugós vagyok. Hol vannak már? Ezekről akár fel is dobhatom a talpam. Csakazértsem indulok el taxival.
- 18.54 Fáj.

- 19.30 Eddig nem mertem bekapcsolni a tévét, mert félttem, hogy nem hallok meg, ha csengetnek, de már unatkozom, és különben is, mindjárt Barátok közt.
- 20.15 Még megvárom, hogy a Magdi néni mit kavar már megint, aztán hívok egy taxit. Már az apukám is megmondta, hogy a türelmetlenség nem kifizetődő tulajdonság, legyen hát igaza.
- 20.20 Hívtam egy taxit és lemondtam a mentőt. Elindulok, ki tudja, mikor érek le.
- 20.27 Itt vagyok a kórházban. Sehol senki.
- 20.57 NEM vagyok ideges.
- 21.13 Jó munkához idő kell, biztos ezért nem néz rám a kutya se. Jött egy cicababa. Nem tudja, hogy a műkörmét nem itt fogják visszaragasztani?
- 21.14 AHA! Itt a doki!
- 21.15 Itt VOLT a doki. A műkörmös régi ismerőse lehet, mert rögtön átkarolta és bevitte a vizsgálóba. Biztos egy bölcsibe jártak.
- 21.59 Jött egy nővér a tolokocsival: a doktor úr most nem ér rá, és úgyis meg kell röntgenezni előbb. És lón. Most itt vagyok a radiológián.
- 22.16 Én vagyok itt az egyedüli beteg. Úgy látszik, még így is többen vagyok, mint az orvosok.
- 22.47 Lassan már azt is elfelejtem, miért vagyok itt. A felvétel elkészült, bár elég morcos arcot vágtam. Most visznek a dokihoz.
- 22.48 A műkörmös most jött ki az ajtón. Szegény, komoly baja lehetett, ha ennyi ideig kezelték!
- 23.07 Türelem rózsát terem.
- 23.42 Már bent vagyok a vizsgálóban! Győzelem!
- 23.57 Hosszas tanakodás után az én szép doktorom közölte, hogy kutya bajom. Klassz. Akkor most irány a pszichiátria.

Butch

A nyomor fia

Nemrég hazautaztam a húsvéti ünnepekre és felsétátlam a rég nem látott gimnáziumba, ahová jártam. Félúton van egy cigány ház, ahol az egyik cigányfiú mindig a kapu előtt ácsorog és várja az ott elhaladó embereket, hogy megkérdezhesse tőlük, nem tudna-e valamelyikük adni neki egy kis pénzt, hogy vegyen rajta enni.

Általában ezek a kéregetők rámenősek és gorombák szoktak lenni. De nem mindegyikük, ahogy ez a kislány sem. Ez már nagyon rég feltűnt nekem, úgy kb. négy éve, amikor még mindennapos volt a járásom arrafelé, hiszen kötelező bejárni a gimnáziumba mindennap (nem úgy, mint az egyetemre) és gyakran találkoztam vele. A rohanó tömegben messziről kiszúrja az ember, hiszen elég

pizkos és rongyos a ruházata, valamint ezelőtt négy évvel is akkora volt a termete, mint most, és sajnos el lehet mondani, hogy nem növekszik ez a gyerek. Most szerencséje van még, hiszen a mosolyával mindenki szívét meghódítja, hiszen ezzel indít: *csokolom, nem tetszik tudni adni valamennyi pénzt?* – és kinyújtja apró, de igen koszos kezét. A haja fekete, és hófehér pici fogaival mosolyt varázsol a neki megállók arcára. Én voltam az egyik vendége ebben a felvonásban, és mivel nem siettem, úgy gondoltam elbeszélgetek vele egy kicsit.

Megkérdeztem, hogy tud-e számolni (sajnos más kérdés abban a pillanatban nemigen jutott eszembe), ő pedig igennel válaszolt és el kezdte hadarni a számokat egymás után, olyan gyorsan, hogy alig tudtam leállítani. Közben már

haladtunk a kisbolt felé, hogy vásároljak neki valamilyen csokit, hiszen útközben elfogadta a meghívásom. Megkérdeztem kissé mosolygósan, hogy mi leszel, ha nagy leszel? Ő rám nézett és jött az egyszerű válasz: **SEMMI**. Húha, mondtam neki, ez nem nagy terv, ami azt illeti. Még egyszer feltettem a kérdést, de most már komolyabb választ vártam tőle, amire gondolom rájött, hiszen egy kicsit a gondolataiba mélyedve tipegett mellettem, majd kisvártatva jött a válasz: *kocsiszerelő*. Ez szép elgondolás, mondtam neki, hiszen már megint abban a helyzetben voltam, hogy nem találtam szavakat. Rám nézett és boldognak tűnt, hogy milyen szép tervei vannak, és szemmel láthatólag nagyon büszkén lépkedett mellettem. Még azt is megkérdeztem, hogy milyen kocsit szeretne, és ő megint csak széles mosollyal, most már rögtön, azt válaszolta, hogy dzsipet szeretne. Már mondtam volna, hogy nekem is az a kedvenc

**Sztnojevics: Cigányfiú
hegedűvel**

autóm, de megérkeztünk az üzlethez, és én bementem vásárolni, de a beszélgetőtársam nélkül, hiszen ő nem akart velem tartani. Hirtelen nagyon szégyenlős lett, amin meglepődtem kicsit, de most visszagondolva, megértem a kisfiú viselkedését, hiszen nem igazán kedvelik őket, főleg akkor ha boltba mennek be.

Nem is tudom, hogy milyen csokoládét vettem neki, de azt tudom, hogy még egy kis aprót is adtam a csokival együtt, amit aztán a két kezével nagyon boldogan át is vett tőlem. Elváltunk, és a kisgyerek alakja lassan egyre kisebb lett és már csak a tipegése rajzolódott ki a távolból, mígnem végleg eltűnt.

Fogom-e látni még? Nehéz kérdés. Lehet, hogy néhány év múlva már egy mogorva fiú fog elélem ugrani, és barátságtalanul

fogja tőlem követelni a pénzt, mindent elkövetve annak érdekében, hogy adjak neki. Lehet, hogy nem fog megismerni, hiszen

olyan rég is volt az, mikor ő még boldog volt, ha egyáltalán az volt, és nem csak megszokásból mosolygott az emberekre. Lehet, hogy napról-napra kemény edzésadagot kap a világ mocskából, a bűdösségből, a koszból, a barátságtalan emberi megnyilvánulásokból, és rájön, hogy így nem tud ő *kocsiszerelő* lenni és, hogy soha nem lesz neki dzsipje. Lehet, hogy az arcára kiül lassan a szomorúság, amit nem lehet onnan lecsalogatni soha. Rájön, hogy bizony ő is áldozat, hogy ő a nyomor fia, akinek a boldogság minden pillanatáért keményen meg kell küzdenie, de mindenki higgye el, hogy hamar belefárad és olyan lesz mint a többi, két lábon járó keserűség és boldogtalanság.

Ábrahám Márta

Móra Nyúz – a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik havonta, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztette: Pintér Lajos – **Tördelte:** Vernyik Zénó – **Képszerkesztő:** Vernyik Zénó

Szerzők: Ábrahám Márta, Bereczki Zsolt, Erdélyi Ágnes, Esztergályos Dóra, Füleki Gábor, Hrszkó István, Kajcsa Szilárd, Lutz Gábor, Mészáros Orsolya, Molnár Edit, Németh János, Papp Péter, Parti Tamás, Pintér Lajos, Simonka Rita, Sulyok Izabella, Szabó Tamás, Szilágyi Szilvia, Tarczay Áron, Vernyik Zénó és Weber Balázs.

Külön szerkesztői köszönet a szerzőknek, hogy még ily' zéháktól és vizsgáktól terhes nehéz időben is hozzájárultak lapunk megjelenéséhez!

Lapunk megjelenését támogatta: a Pro Renovanda Culturae Hungariae Alapítvány és az SZTE EHÖK Kulturális Bizottsága.